

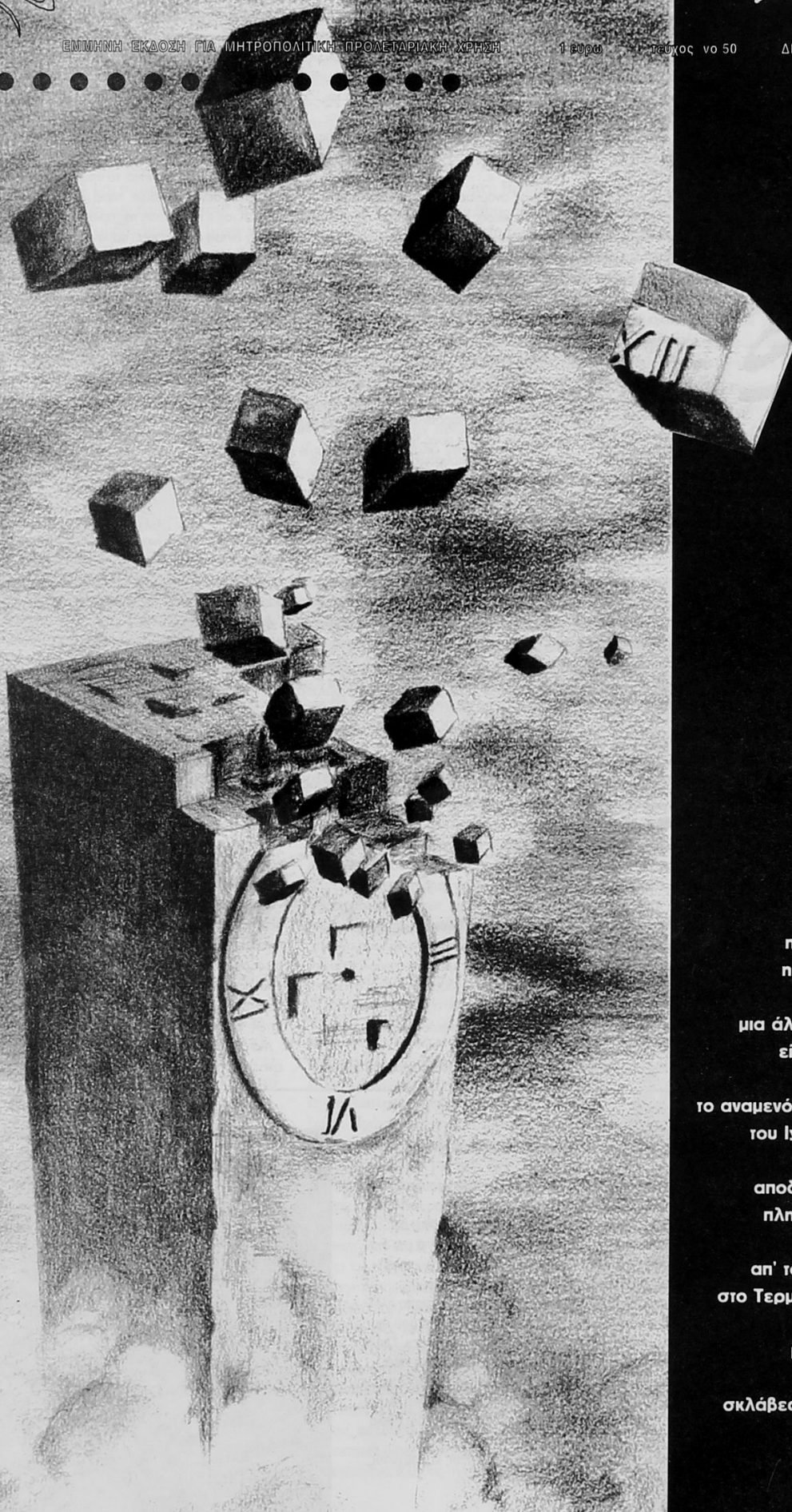
31 ΚΕΝΙΑ

ΕΜΜΗΝΗ ΕΚΔΟΣΗ ΓΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΗ ΧΡΗΣΗ

1 ευρώ

τάχυος νο 50

ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ '02

η μύγα
η φάμπρικα
η συνείδηση

μια άλλη ελλάδα
είναι εφικτή!

το αναμενόμενο τέλος
του Iyad Sawalla

αποδιάρθρωση
πληροφοριών

απ' το Μαντούδι
στο Τερμίνι Ιμερέζε

point blank

σκάβες εφηβείας

κ.α.

Point blank

Η σύλληψη και η προφυλάκιση του Γιάννη Σεριφή είναι απο εκείνες που ακόμα κι αν δεν υπήρχαν θα έπρεπε να εφευρευθούν. Γιατί (πέρα ή παρά τη θέλησή του) δίνει στην παράδοση της αριστεράς την ευκαιρία να κρατήσει μια θέση επιφανειακής αντίθεσης στην προέλαση της αντιπρομοκρατίας. Δίνει την ευκαιρία στην παράδοση της αριστεράς να ξαναστήσει στα ποδάρια του – ξύλινα, έτσι κι αλλιώς – το λόγο της προσωποποίησης και της αθωότητας. Της αθωότητας όχι, απλά, του Γιάννη Σεριφή. Αλλά μέσω αυτού, μέσω του προσώπου του, της δικιάς της μεγάλης αθωότητας. Η παράδοση μάλιστα θα έσπρωχνε το πράγμα ακόμα πιο μακριά. Στην γνωστή εικόνα της σκευωρίας. Αλλά αυτή η λέξη δεν ακούγεται, τουλάχιστον ανοικτά. Γιατί θα έπρεπε να υποδειχθεί σαν σκευωρία ένας άλλος κρατούμενος: ο Παύλος Σεριφής. Και κάτι τέτοιο θα προκαλούσε ανεπιθύμητες περιπλοκές στο ζήτημα των σκευωριών.

Όμως ο Γ. Σεριφής είναι ένας ανάμεσα σε δυο σχεδόν δεκάδες καπιταλιστικούς της ίδιας υπόθεσης. Η υπόθεσή του, που μπορεί να την φέρει σε αίσιο τέλος ένας καλά καταρτισμένος δικηγόρος, γίνεται πολιτική σημαία. Ασφαλώς και αξίζει συμπαράστασης - όμως αν υπάρχει μια στομική χαραμάδα αθωότητας, τί λέει η παράδοση της αριστεράς για τους υπόλοιπους; Τίποτα σπουδαίο. Ταί και συμπάθει: στομικά δικαιώματα, συνθήκες κράτησης, λευκά κελλιά. Αν τώρα έπεφτε στην αντίληψη κάποιου γερμανού ή ιταλού (για να μην πάμε μακριά) παλιότερο ή τωρινού πολιτικού κρατούμενου πως στην Ελλάδα κελλιά με ραδιόφωνο, εφημερίδα, περιοδικά, βιβλία, τηλέφωνο, και άπλητη δημοσιότητα σε πρώτη γραμμή καθεστωτικά μάλιστα θεωρούνται "λευκά" ίσως και να μην άντεχε στον πειρασμό να κατέβει προς τα μέρη μας με καθόλου φιλικές διαθέσεις. Για να τα ακούσουν άραγε ποιοί λέγονται αυτά τα περί λευκών κελλιών στον Κορυδαλλό; Για να τα ακούσουν αυτοί που έχουν μια κάποια έμμεση γνώση του τί ήταν οι φυλακές του Στανχάιμ; Η για να τα ακούσουν οι γενικά ευαίσθητοι; Μα οι τελευταίοι δεν έχουν κανένα μέτρο σύγκρισης και κατανόησης του τί είναι (και του τί έχει υπάρξει στο όχι μακρινό παρελθόν) η "λευκότητα" του εγκλεισμού. Δεν ξέρουν, άρα είναι κι αυτοί, με τον τρόπο τους, αθωοί.

Ανάμεσα στον λόγο της αθωότητας και στα όχι και τόσο καλοσχευόμενα συνθήματα των συναισθηματικών εκβιασμών, η παράδοση της αριστεράς συνθλίβει αυτό που φοβάται εδώ και δεκάδες χρόνια. Το γεγονός ότι οι συλλογικές και ατομικές στρατηγικές έχουν αιτίες και κίνητρα: ότι έχουν χρόνο και συγκυρίες, ότι έχουν αντιφάσεις και ελαττώματα - ότι κάνουν εκτιμήσεις και λάθη - ότι υποκείμενοι σε ήττες και φθορές. Ανάμεσα στον λόγο της αθωότητας και στους συναισθηματικούς εκβιασμούς η παράδοση της αριστεράς συνθλίβει την υλικότητα και την ατέλεια της πραγματικής ιστορίας. Τις σάρκες της και τα οστά της. Κι έτσι, με την εύκολη λύση μιας αθωότητας εδώ και της κρατικής αναληθσίας παντού, η παράδοση της αριστεράς κάνει μαγική εικόνα το ανταγωνιστικό υποκείμενο, τις ανόδους και τις πτώσεις τους.

Όμως το πράγμα δεν σταματάει εδώ. Εμφυλοσύμμετο από και κουβαλώντας αυτήν ακριβώς την παράδοση, τα ίδια τα ατομικά υποκείμενα της (όποιας αντίθεσης είναι έτοιμα και ικανά να αυτοδιανοηθούν σαν ανιστορικές φιγούρες "πρώων" σαν δυστυχείς απομηνίσεις της άχρονης και ασώματης μυθολογίας του "εφ' αωνίεσθαι". Τέτοια είναι και η περίπτωση της 17N: το αιώνο κόμμα κατάπιε την ιστορικότητά του. Το θρυλικό κατάρχημα καταβρόχθισε την αλήθεια των θαμώνων του. Όπως σε όλη την αριστερή παράδοση (χρειάζεται να προσθέσουμε: και ακροαριστερή και...) έτσι και τώρα "η πρωτοπορεία ποτέ δεν πεθαίνει, μόνο λίγο καιρό ζυγοσταίνεται..."

Τι συμβαίνει λοιπόν; Υπήρξε τελικά ή όχι μια επιλογή των όπλων μέσα απ' τα σπλάχνα του μαρξιστικού / λενιστικού ρεύματος; Υπήρξε ή όχι μια επιλογή των όπλων σαν πραγμάτων της αγωνιστικής επιτόχησης; Υπήρξε ή όχι μια μακρόχρονη, όλο και φτωχότερη θεωρητική, ακαλόκληρη σχετική μ' αυτήν (όπως και άλλες, αλλού) την επιλογή; Υπήρξε ή όχι μια εκτροπή προς την αυταρξεία και τον милитарισμό; Υπήρξε ή όχι αδυναμία κατανόησης των αλλαγών στον κόσμο; Υπήρξε ή όχι κρατική διαβόηση; Υπήρξαν ή όχι ήττες; Γιατί ναι, γιατί όχι; Πώς ναι, πώς όχι; Με ποιά τμήμα, με ποιά αποτελέσματα; Με ποιές σάρκες, με ποιά οστά; Υπάρχει λόγος ριζοσπαστικού απολογισμού ή μόνο μοσημένα λόγια απολογιών;

Είναι παράξενο, αλλά γνωρίζουμε (όχι μόνο απαντήρες αλλά και το σπουδαιότερο: ότι τέτοιες

και πολλές άλλες ερωτήσεις τέθηκαν απο ζωντανούς ανθρώπους που βρίσκονταν κινήθημοι, κρυμμένοι, φυλακισμένοι...) σε άλλα μήκη και πλάτη του μικρού πλανήτη. Γνωρίζουμε τις αλήθειες των ερωτηθέντων ταξιστών, της lotta continua, της φράσης του κόκκινου στρατού, της 2ας Ιούνη.... Αλλά είμαστε καταδικασμένοι απ' την παράδοση της ελληνικής αριστεράς να μην γνωρίζουμε καμιά ρητή αλήθεια για όσα έχουν συμβεί στα μέρη μας.

Μα δεν είναι οι κατα καιρούς συνεντεύξεις (κρατούμενων ή και μη) ένα καλό κομμάτι αλήθειας; Όχι. Οι συνεντεύξεις, όποιων κι αν είναι, λένε ψέμματα, είναι άθλιες. Ακόμα κι αν δεν υπάρχουν άλλοι λόγοι που να αποδεικνύουν την εξαθλίωση των συνεντεύξεων φτάνει και περισσεύει ένας, ο εξής. Κανένα αυθεντικό πάθος, καμιά αληθινή αγωνιστική πραγματικότητα, διάρκειας ενός δευτερολέπτου ή πέντε χρόνων, ή δέκα ή δεκαπέντε ή είκοσι, δεν χωράει στη μέθοδο "θα σου κάνω δέκα ερωτήσεις / θα μου δώσεις δέκα απαντήσεις / να συμπληρώσουμε 2000 λέξεις / να γεμίσουμε το "σαλόνι" ή το τεταρτάκι / να μπει και μια φωτογραφία / μαζί με έναν αθανάτο δοκίμιο τίτλο / να γίνουμε μούρες κι εσύ κι εγώ / εγώ επαγγελματικά, εσύ "ηθικά"... Οι συνεντεύξεις (στα μήντια, μόνο αυτά "παιρνουν συνεντεύξεις", σαν υπολογισμένες δόσεις επικαιρότητας) είναι δημόσιες σχέσεις - κι αυτό είναι το υπεραρκέτο ψέμα τους.

Συνεπώς δεν γνωρίζουμε, παρά μόνο όσα το κράτος, το συμπλεγμα της ασφάλειας - και σαν κομμάτι του η παράδοση της αριστεράς - υποδεικνύουν. Για παράδειγμα: η μακρόχρονη παρανομία (αν όντως έχει υπάρξει παρανομία με την κυριολεκτική σημασία της λέξης στην περίπτωση που συζητάμε) ενός ένοπλου πολιτικού στην Ελλάδα είναι τόσο εύκολη και φυσιολογική όσο σιδηροτόμο άλλο στην καθημερινή ζωή: όπως οι διακοπές, η δουλειά, τα χόμπυ. Ο ένοπλος πολιτικός στα μέρη μας (και μάλιστα: ο ένοπλος πολιτικός μέσα στην απομόνωση του εχθρικού, μπισσοκρατούμενου μητροπολιτικού πεδίου) δεν ερθεύει κάθε ικμάδα ψυχικών και συναισθηματικών αποθεμάτων του με το να είναι παράνομος και εκτελεστής.... Δεν γονατίζει απ' αυτό το ξόδεμα.... Ο ένοπλος ανάρτης πόλης δεν βιώνει την σχιζοφρένεια του δίπολου παρανομία / μονιμότητα.... Δεν κατακλύζεται απο αντιθέσεις, αβεβαιότητες, ανασφάλειες.... Δεν εσωτερικεύει φόβους.... Δεν υποφέρει απ' τα τραύματα της ασυνείδησής του με το κοινωνικό του περιβάλλον.... Δεν φθέρει απο βασίμες ή αβάσιμες υποψίες.... Όχι! Καθόλου έτσι δεν συμβαίνει! Ψέμματα έχουν πει και έχουν γράψει δεκάδες άντρες και γυναίκες που στρατεύτηκαν και έδρασαν στις ερυθρές ταξιστικές ή στην φράση του κόκκινου στρατού!! Ο ένοπλος πολιτικός, αν είναι Έλληνας, δεν καταλαβαίνει τίποτα απ' αυτά. Αντέχει στο χρόνο (όπως και οι Έλληνες απεργοί πεινάς εξάλλου...) Και ένα, και δύο, και πέντε, και δέκα, και είκοσι χρόνια: φοράει το ψεύτικο μoustάκι του, σπίνεται, πυροβολεί, ξεστίνεται, βγάζει το ψεύτικο μoustάκι του, κι αυτό είναι όλο.... Έτσι, απλά, ισορροπημένα, φυσιολογικά, σαν "απλός λαϊκός αγωνιστής" που λέει ο λόγος.... Ο ένοπλος πολιτικός, αν είναι Έλληνας, όσα χρόνια κι αν περάσουν έχει την φρεσκάδα του.... Μπορεί μάλιστα να φτάσει στο σημείο (κι αυτό να εκτιμηθεί σαν στοιχείο της "επαναστατικής ηθικής" του) να παραδοθεί για τους ίδιους μελοδραματικούς λόγους που θα το έκανε και ένας Σανθόπουλος.

Αυτό είναι το παραμύθι, ο μύθος εσωτερικευμένος. Αυτή είναι η παράδοση της αριστεράς εφαρμοσμένη στην πράξη. Αυτή είναι, κατ' ουσίαν, η ηθική της χριστιανικής "ορθοδοξίας": μια πρακτική ικανότητα διπλής ζωής για καθημερινή χρήση, όπου η μια ζωή εξαφανίζεται διαρκώς τα σημάδια της άλλης (εκτός, ίσως, μπροστά στον εξομολογητή, που μπορεί να είναι και ένας επιτηδευμένος αξιωματικός της αντιπρομοκρατικής...) και όπου άρα κάθε ζωή είναι ένα part time φάντασμα.

Και τί μας νοιάζουν όλα αυτά; Δεν ανήκουμε στην παράδοση της αριστεράς. Και αυτή η «αισθητική» της μας είναι εχθρική. Αντίθετα έχουμε σε μεγάλη εκτίμηση την ιστορία, την αληθινή ιστορία όλων των υποκειμένων, συλλογικών και ατομικών, του ανταγωνισμού. Όποιες μορφές κι αν έχει πάρει στο παρελθόν, όποια περιεχόμενα κι αν είχε, είτε συμφωνούμε με αυτά είτε διαφωνούμε. Γιατί η ιστορία στην υλικότητά της είναι το συλλογικό παρελθόν των αγώνων. Είναι το υπόβαθρο των σημερινών συσχετισμών. Τελικά: η αληθινή ιστορία είναι η διαρκής αποκάλυψη της αναγκαστικής διαλεκτικής της εξουσίας, και άρα του γεγονότος πως οι τωρινοί κυρίαρχοι δεν είναι αιώνιοι. Είναι αποκάλυψη των τρόπων που νίκησαν, των τρόπων που κρατούν σαν "μυστικό".

Όμως αυτήν την ιστορία την μισεί, την φοβάται η παράδοση της ελληνικής αριστεράς. Την μίσησε μετά την ήττα του εμφύλιου, και την φοβήθηκε για πάντα. Υιοθέτησε στην θέση της μια σταλινική ιστοριογραφία, και αυτήν κληρονόμησαν όλα μα όλα τα παιδιά και τα εγγόνια της. Έτσι ώστε να συντηρείται η μυθολογία της αιωνιότητας. Της αιώνιας κωλοσύνης, του αιώνιου δικίου.... Κι αυτό είναι που [ξανα]ανακαλύπτουμε ανάμεσα στον λόγο της μεμονωμένης αθωότητας του όποιου κατηγορούμενου και στον λόγο του κατατρεγμού όλων των υπόλοιπων: το καταχώνιασμα των ηττών, την ντροπή γι' αυτές....

Μα αν επι δύο χρόνια δεν έχουν υπάρξει ήττες, τότε δεν υπήρξαν αγώνες. Γιατί μόνο οι νεκροί είναι νικήτση.

Dea vs machina

Διαδρομές ανιαρές, διαδρομές ανυπόφορες, διαδρομές προβλεπόμενες, εκτελεσμένες με την ακρίβεια ελβετικού ρολογιού, με συνέπεια γερμανικής μηχανής απόλυτα πιστής στις προδιαγραφές της, οι ίδιες γνώριμες εικόνες περνάνε μπροστά από τα μάτια σου σαν τις ταινίες που έβλεπες μικρός, οι αλλαγές στο φωτισμό, το ζουμάρισμα του φακού σε κάποιο σημείο, όλα σου θυμίζουν κάτι που κάπου έχεις ξαναδεί, δεκαπέντε λεπτά για να περάσεις κάτω από τις γέφυρες, και λίγο αργότερα θα βγάλεις φλας για να πιάσεις την Καυτατζόγλου, το άχρστο φανάρι που άγνωστο γιατί υπάρχει εκεί, λίγο πριν το κτηνιατρείο του Αντωνόπουλου, και ύστερα η Πατησίων, ό,τι έχει απομείνει από το γκρεμισμένο Φιξ, η αρχή του γολγοθά της Γαλατσίου, ανηφόρα και στροφές με κακή κλίση, υποτυπώδης φωτισμός και μεθυσμένοι οδηγοί που γλιτώνουν από την τσιμπίδα του αλκοτέστ, κι εσύ να περιμένεις να τελειώσει το μαρτύριο, έχεις βάλει τον αυτόματο πιλότο και τ' αφήνεις όλα πάνω του, πήγαινε με και σήμερα κι εγώ αύριο θα σου βάλω λαδάκια αγώνων που θα κάνουν τους δίσκους ταχυτήτων σου να κελαηδάνε σαν νιόπαντρα αηδονάκια στο μήνα του μέλιτος, δείξε εσύ το δρόμο κι άσε με να ξεχάσω, άσε με να γλιτώσω για μια μονάχα στιγμή από όλη αυτή την αηδία που φυτρώνει σε κάθε τετραγωνικό εκατοστό αυτής της σαρακιασμένης πόλης, από τις νέες επιγραφές της, τις νεόκτιστες μεζονέτες της, τις μοντέρνες στάσεις της, από όλη αυτή τη γαμημένη ανάπλαση που το μόνο καινούριο επάνω της είναι να επιβεβαιώνει πως τα πάντα μέλουν ίδια κι απαράλλαχτα, παγερά κι αδιάφορα όσο και χτες, προχτές, εχθρικά κι απειλητικά όπως και κάθε άλλη μέρα, περιμένοντας πότε θα κάνω το μοιραίο λάθος για να με κατασπαράξουν και να με κάνουν μια απ' τα ίδια, σίδερο, μπετό, πλεξιγκλάς, περιμένουν, κι εγώ αφήνομαι σε σένα να με πηγαίνεις υπόδικα, αδιαμαρτύρητα μέχρι που εμφανίζεται εκείνη και σημαίνει γενικό συναγεράμ,

Λευτεριά στις σκλάβες εφηβείες!

Η στατιστική ταξινόμηση των βαθμολογιών που «πετυχαίνουν» οι μαθητές / μαθήτριες στις εξετάσεις στη β και γ λυκείου (για το εισιτήριο προς τρίτοβάθμια) αποδεικνύουν - λένε οι ειδικοί των αφεντικών - την αυξανόμενη αποτυχία των εκπαιδευτικού συστήματος στο να «μορφώσει» τη νεολαία... Ένα όλο και μεγαλύτερο ποσοστό νεολαίων στα 16 και 17 τους χρόνια τείνουν προς τα χαμηλά, κοντά και κάτω απ' την «βάση», αποτυγχάνοντας να «ανταποκριθούν αξιοπρεπώς» στις εξετάσεις. Αν και αυτό δεν επηρεάζει τον αριθμό των εισακτέων σε αει και τει (που αυξάνει αφού η τρίτοβάθμια εκπαίδευση είναι ένα προσοδοφόρο parking αμεργίας) οι ειδικοί ανησυχούν.

Η κριτική προς το εκπαιδευτικό σύστημα, αρχίζοντας απ' το σχολείο, προάγει μεταξύ άλλων τη βλακεία είναι σωστή - όμως το θέμα δεν είναι «απλά αυτό». Κανονικά η διανοητική πτώχευση που παράγει το εκπαιδευτικό σύστημα θα έπρεπε να περνάει «απαρτηρήρητη» απ' τις εξετάσεις του! Αλλά δεν γίνεται αυτό. Τί συμβαίνει λοιπόν; Και πόσο αφορά τις προλεταριακές ανταγωνιστικές απόψεις;

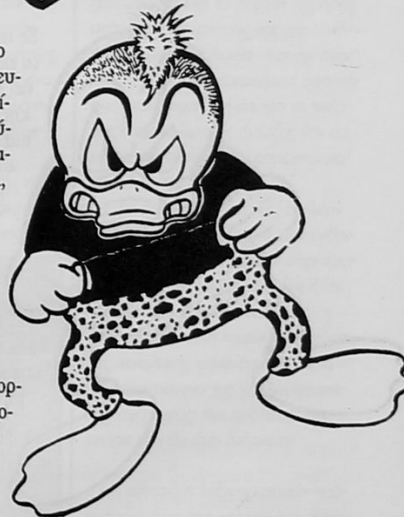
Ένα θεμελιώδες πρόβλημα (που είναι κοινό στα αναπτυγμένα καπιταλιστικά κράτη, όμως σε περιπτώσεις σαν την ελληνική είναι χειρότερο για λόγους που δεν μπορούμε να δούμε εδώ) είναι ότι καθώς η τεχνολογική και γνωσιολογική βάση του καπιταλισμού αλλάζει ριζικά δεν έχει αποκρυσταλλωθεί ακόμα ούτε το τι ακριβώς είναι χρήσιμο (για τις μελλοντικές ανάγκες του συστήματος) να διδάσκεται, ούτε το πώς, ούτε το πού. Σαν αποτέλεσμα «διδάσκονται όλα», «παλιά και καινούργια», απο διδασκόντες που είναι γενικά «παλιοί», με τρόπους αμφίβολης αποτελεσματικότητας... Εκείνο που κατ' εξοχήν συμβαίνει στο ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα είναι η συσσώρευση «μαθημάτων», «γνώσεων» και «μεθόδων», που πετυχαίνει μόνο την ακόμα βαθύτερη (και πέρα απο τις στοχεύσεις των κυρίαρχων) διανοητική καταστροφή. Δεν είναι μόνο η διανοητική μιζέρια που «διδάσκεται» μα - είναι η και κούραση που κάθεται στα μυαλά, νωρίς νωρίς.

Ξεπροβάλλει μες τη μαύρη νύχτα σαν το ζωτικό, ντυμένη μ' ένα καθόλου παραμυθένιο ξεβαμμένο τζην κι ένα φτηνίριο αδιάβροχο, το πρόσωπό της είναι σφιγμένο, σχεδόν τσιτωμένο κι από κάθε του πόρο ξερνάει φρέσκια, ολόφρεσκη ένταση, με κοιτάζει και δε μιλάει, κουνάει μόνο χέρια και πόδια και σε κάθε της κίνηση θαρρείς πως συνταράζεται όλο της το κορμί και μαζί του ολόκληρο το σύμπαν, είναι ζωντανή κι εσύ καλή μου μηχανή τη μισείς, γιατί σου θυμίζει την ταπεινή καταγωγή σου από κάποιο μακρινό εργοστάσιο της Κορέας, γιατί βραχυκυκλώνει τον υπόκοφο μηχανικό ρυθμό σου, πας να συνεχίσεις μα τελικά ελαττώσεις ταχύτητα, υποτάσσουσαι στη μοίρα σου και τελικά σταματάς, κι εγώ κοιτάζω κοκκαλωμένος και νιώθω σαν καρέκλα πάνω σε σέλα, κοιτάζω και προσπαθώ να καταλάβω, κακό, κάτι κακό, αλλά τί, βιαστής; γκόμενος; και τα δύο; τί στο διάολο; κι αυτή πλησιάζει, χάνει τα λόγια της, βιάζομαι ψελλίζει, και οι ταξιδιές που έχουν απεργία, στη Βεϊκού, κοντά στη Βεϊκού, αλλά να μη σε βγάλω απ' το δρόμο σου, δεν πειράζει άσε με όπου μπορείς, κι εγώ θα κάνω την υπόλοιπη διαδρομή τρέχοντας, μιλάει και σιγά σιγά χαλαρώνει, η σκέψη της αποκτάει ειρήμη, με τα πόδια απ' την Κολιάτσου, κι έρτασε στα μιάς της Γαλατσίου ελπίζοντας πως κάποιος θα την πάρει ωτοστόπ, γιατί η φίλη της, που της μίλησε στο κωλοκινητό κι ακουγόταν χάλια, και πάνω που προσπαθούσε να καταλάβει τελείωσε η μπαταρία, κι έμεινε εκείνη εκεί, με το ακουστικό στο χέρι να σκέφτεται τι στο διάολο μπορούσε να κάνει τρεις ή ώρα τα χαράματα, αυτά φίλε και σ' ευχαριστώ, τώρα είμαι πιο ήρεμη κι εγώ την ρωτάω γιατί εδώ και ώρα θέλω να την ρωτήσω, απ' την πρώτη στιγμή που έσκασε απ' το πουθενά, ότι ναι μπράβο, πολύ γουστάρω που σε πήρα ωτοστόπ, κι είναι μαλακία να κυκλοφοράνε ένα κάρο μηχανάκια άδεια ενώ μπορούν να κάνουν και κομμιά καλή, εγώ γουστάρω που λες, αλλά να ρε παιδί, ξέρω γω, δεν το συνηθίζεις και πολύ ο κόσμος, ειδικά κοπέλες, νύχτα, μόνη, έχει γεμίσει κι ο τόπος μαλάκες, κι εκείνη δεν το σκέφτεται ούτε μια στιγμή, απαντάει αμέσως, και με τη μεγαλύτερη φυσικότητα του κόσμου με τσακώνει απ' το σβέρκο και με στέλνει δεμένο χειροπόδαρο στο εκτελεστικό απόσπασμα, κι αντί ν' ακούσω ντυφεκικές ακούω τα λόγια της "αν είναι να ζεις συνέχεια με το φόβο, τί αξία έχει αυτή η κωλοζωή ρε φίλε;", το λέει κι από κάποιο μακριά ακούγονται χιλιάδες επευφημίες, εκατομύρια ιαχές, αυτοί και αυτές που κάποτε πάλεψαν με το φόβο για τον που άξιζε της αποδίδουν φόρο τιμής, σ' εκείνη, που τα λόγια της δε μ' άφησαν να κρατήσω στη μνήμη μου ούτε καν τη μορφή της, παρά μονάχα αυτά, επικίνδυνα εκρηκτικά, να συντροφεύουν το άχαρο μυαλό μου, να ζεσταίνουν την κρουσολιέρα καρδιά μου, να στοιχειώνουν τον αποψινό ύπνο μου...

Ένα δεύτερο βασικό ζήτημα (ελληνικότατο αυτό) είναι ότι η ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης έχει επιτελέσει σε μεγάλη κοινωνική κλίμακα, και το φροντιστήριο, που είναι ένα δεύτερο παράλληλο σχολείο, διπλασιάζει με μεγαλύτερη ακόμα βία την αμνηχανία, τα αδιέξοδα, την καταστροφικότητα του «δημόσιου» σχολείου. Πρόκειται για έναν πόλεμο - χωρίς - έλεος εναντίον των νεαρών ηλικιών, που είναι αμφίβολο αν τον έχει σχεδιάσει κανείς, ή αν διανοείται κανείς ότι μπορεί να έχει οποιοδήποτε αποτέλεσμα εκτός απο την πρόωρη γήρανση χιλιάδων ανθρώπων.

Ένα τρίτο πολύ βασικό θέμα, που συνδιαμορφώνει τις εξεταστικές «καταγραφές» της «αποτυχίας» των νεολαίων (δηλαδή του ίδιου του εκπαιδευτικού συστήματος να τιμήσει τις προδιαγραφές του) είναι ότι στην πραγματικότητα πάντα τα εκπαιδευτικά συστήματα «επωφελούνταν» και απο «εξωσχολικές» μορφωτικές διαδικασίες και σχέσεις, αυτό που θα μπορούσαμε να ονομάσουμε ευρύτερο κοινωνικό πεδίο κυκλοφορίας και ανταλλαγής γνώσεων, εμπειριών, σκέψεων, τρόπων αντίληψης, κατανόησης και κριτικής εξάσκησης. Κανένας νεολαίος δεν ζει «εσωκλειστος» στο εκπαιδευτικό σύστημα, και ο καθένας μαθαίνει (και κυρίως μαθαίνει να μαθαίνει) μέσα απο ένα πλήθος σχέσεων, διαδικασιών, ευκαιριών.

Σύνταξη - σύντηξη - συνταγμένη

★ Μάλλον είναι βαρετό να ζητάμε συγγνώμη κάθε φορά που καθυστερούμε την έκδοση.... αλλά είναι ένας τρόπος να θυμίζουμε πως δεν σαν «γράφουμε». Οι καθυστερήσεις γίνονται - και θα γίνονται - όταν πέφτουν πολλά μαζεμένα. Να, ας πούμε, όταν δουλεύεις (για το μεροκάματο λέμε...) με το κρύο μετά σε πιάνει μια διάθεση ρεμπελέματος - μέχρι να ξανάρθεις στα ίσα σου. Ε, μια ώρα σήμερα τεμπελιά, μια ώρα αύριο... θέλει και πολύ για να ξεφύγουν τα αυστηρά χρονοδιαγράμματα;

Μια αναγκαία διευκρίνιση. Το κείμενο της τελευταίας σελίδας (μετάφραση απο ηλεκτρονική έκδοση αραβικής εφημερίδας) το βάζουμε επειδή είναι απο εκείνα που διαβάζουν οι «άλλοι» (αυτοί οι τόσο μακρινοί και τόσο κοντινοί...) και ποτέ «εμείς». Όπως το έχουμε κάνει κι άλλες φορές και θα το ξανακάνουμε, πέρα απο γνώμες και απόψεις, επιζητάμε να βρισκόμαστε στον πραγματικό γεωγραφικό χώρο (όπως θέλουμε να βρισκόμαστε στον πραγματικό ιστορικό χρόνο) και όχι σε νοερά πλάτη και μήκη. Αυτοί οι «άλλοι» λοιπόν, πότε οι βαλκάνιοι και πότε οι άραβες, είναι εδώ, δίπλα. Εδώ δίπλα χαιρόνται, εδώ δίπλα πενθούν.

Είναι ζήτημα στοιχειώδους πολιτικής εντιμότητας, σε καιρούς μαύρους κι άραχνους, να μη εξωραίζουμε τις συνταγμένες μας.

δεν ξέρουμε τί λένε οι χριστιανοί, πάντως εμείς τιμώντας τα έξω απ' την οικογένεια ερωτικά πάθη των ανθρώπων

τιμώντας την αιώνια φυγή των κρυφά ερωτευμένων ζευγαριών (πώς γίνεται με γαϊδούρι, πώς με άλλο μέσο)

τιμώντας τους καρπούς αυτών των απαγορευμένων συνευρέσεων (στο βαθμό που υπάρξουν τοιούτοι ως αναπόφευκτοι)

γιορτάζουμε και φέτος την παγκόσμια ημέρα των εξώγαμων

Ζήτω η 25η Δεκέμβρη!

Δώστε στάβλους και σκοτάδι στο λαό* (τα υπέρμαχα του θυμηθεί μόνος του)

* τίποτα μαγάκι, ρουφάνισι, μπανιστηριτζήδες, μαγισσοραστές συνειδήσεων!

«ευκαιρία» τέτοιου είδους του εκπαιδευτικού συστήματος έρχεται από εκείνη τη μεριά που δεν μπορεί να την αγγίξει: από τους νεαρούς μετανάστες «δευτέρας γενιάς». Είναι η μόνη μαζική φιγούρα που δεν έχει γεννηθεί αγκαλιά με τη λέορση, κατανώση κλπ, είναι η μόνη μαζική φιγούρα που δεν έχει εσωτερικευθεί (ακόμα) την εμπειρία και την φτώχεια του θεάματος. Είναι η μόνη μαζική φιγούρα που κυκλοφορεί με τα χέρια στις τσέπες, «κλωτώντας κουτάκια». Αλλά αυτοί... είναι «ξένοι»...

δεκαπέντε χιλιάδες και μία, στραβάδια με πληρώνου

Τους κοροϊδεύουμε τους στρατόκαβλους, αλλά σε λίγο θα μας κάνουν μνηστές: μαζικοποιούνται σαν επαγγελματίες, και δεν μπορούμε να ειρωνευόμαστε δωρεάν ένα λειπούρημα, έτσι δεν είναι; Μερικοί (πονηροί) λένε πως για να τον μεγάλο όγκο των αιτήσεων προς επαγγελματική αποκατάσταση στο στράτευμα, φταίνει η ανεργία. Δε σκώνομε κουβέντα: το να είμαι άνεργος ποτέ δεν σημαίνει, δεν σημαίνει και δεν θα σημαίνει στο μέλλον ότι είμαι ηλίθιος. Οι σχεδόν 12 χιλιάδες ταρινές αιτήσεις, που στην αρχή ήταν για κάτι λιγότερο από 3 χιλιάδες θέσεις αλλά ύστερα το υπουργείο άμυνας το ξνασκέφτηκε και τις διπλασίασε (5.699 για την ακριβεία) δεν μπορούν να αποδοθούν στην ανεργία, όχι τουλάχιστον περισσότερο απ' ότι στην μελαγχολία του φθινοπώρου. Αλλά προέει να βρεθεί η αιτία.

Φαίνεται (λέμε) πως όλοι αυτοί οι αιτούντες δεν έχουν καταλάβει περι τίνας πρόκειται - και αυτό ταιριάζει περίφημα με την γενική προέλαση της βλακείας στο κοινωνικό σώμα. Κάποιοι όντως θα σκέφτηκαν ότι τα φράγκα είναι «καλά»... και κάποιοι άλλοι πως «μια δουλειά είναι κι αυτή».

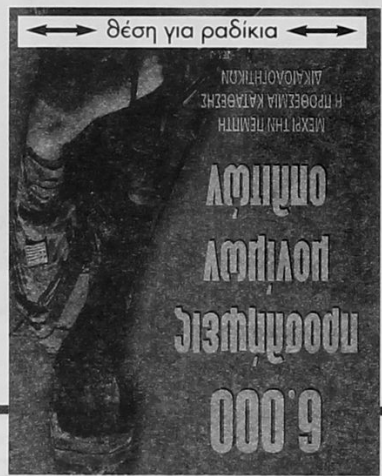
Οπωσδήποτε υπάρχουν εκείνοι που τους αρέσει η στολή και τα όπλα, και άλλοι που διψάνε για «ανδρισμό». Τι τους περιμένει όμως; Πρώτα πρώτα το να είσαι 7 χρόνια φαντάρος (κι αυτό το ξέρουν καλά οι νορμάλ που έκαναν το λάθος να υπηρετήσουν) δεν πληρώνεται με τίποτα. Μέρα μπαίνει, μέρα βγαίνει, κι ο καιρός δεν τελειώνει με τίποτα. Η χρηματική αμοιβή (ο μισθός) θα ανακαλύψουν σύντομα όλοι αυτοί οι λεβέντες ότι δεν κάνει τα πράγματα ευκολότερα, αλλά πολύ χειρότερα: αν στην ούτως ή άλλως ζητούμενη «εφεδρική» πειθαρχία του στρατεύματος προστεθεί «σε πληρώνω ρε!» (και θα κάτσει να σε γαμήσω) το πράγμα δεν πάει προς την ανακούφιση (ναι, αλλά θα πάρω ένα μισθό «να» με το συμπάθειο!)

Υστερα το «7 χρόνια δουλειά / θητεία» (ζήτω η μονιμότητα!) σημαίνει 2555 ημέρες και νύχτες στις οποίες - σε αντίθεση με πολλές άλλες «όσπλες»

δουλειές - δεν μπορείς να πάρεις το καπελάκι σου και να φύγεις. Εδώ είναι στρατός κύριε, δεν είναι μπάτε σκύλοι αλέστε - δεν μπορείς να αφήσεις την πατρίδα ανυπεράσπιστη. Η «παράτηρηση του προϊσταμένου» είναι φυλάκα. Όσο για «καλά λεφτά;» Ε, βάλτε υποχρεωτικά νοίκια, υποχρεωτικά ναύλα κλπ, ζήτημα είναι αν περισσεύει τίποτα για κανά ναρκωτικό της προκοπής (αν και δεν αποκλείεται να υπάρχουν στο άμεσο μέλλον δωρεάν στρατιωτικές προμήθειες).

Όσον αφορά τη στολή και το αντρίλικο, πάμε πάσο. Οι (μέχρι τώρα) μονιμάδες γαλονάδες δεν ήταν και αυτοί με τις μεγαλύτερες απώλειες... σε καιρό ειρήνης ή πολέμου. Καλό είναι να φαντάζεται ο κάθε επίδοξος δολοφόνος «επαγγελματίας οπλίτης» ότι θα ρίχνει και θα πληρώνεται (μπορεί να υπάρχουν και έξτρα πριμ αποδοτικότητας) έλα όμως που και οι απέναντι μπορεί να κατέχονται από τον ίδιο (επαγγελματικό) ζήλο! Σ' αυτήν λοιπόν την καλοσιδερωμένη και πολύ αντρική δουλειά που λέγεται στρατός το να σου γεμίσει το κρανίο ένα βλήμα δεν είναι «εργατικό ατύχημα». Είναι «ενδεχόμενο προβλεφθέν υπό του συμβολαίου».

Δεν πολυφαιίνεται να έχει μέλλον αυτή η «δουλειά» όταν πραγματικά δ' αρχίζει να «δουλεύει». Απ' την άλλη μεριά δεν χαλιόμαστε κιόλας: σε σχέση με το υποχρεωτικό παιδομάζωμα, καλύτερα να συγκεντρώνονται οι μαλάκες μόνοι τους, εθελοντικά. Να μη μηπερευόμαστε κιόλας...

Όσο και να μην μας ενοχλεί ο ξεπεσμός του σχολείου, μας ενοχλεί ο διανοητικός ξεπεσμός που ακόμα και όταν δεν παράγεται στα θρανία, το σχολείο την επικυρώνει, την διαμορφώνει, την αναπαράγει. Άνθρωποι που κάνουν την πνευματική αναπηρία στοχο ζωής (έτσι και μέσα από διαδοχικές ανόδους στις βαθμίδες της εκπαίδευσης), άνθρωποι που έχουν χάσει (γιατί τους το έχουν σκοτώσει) κάθε αυτόνομο ενδιαφέρον για τη γνώση της χειραφέτησης, άνθρωποι με τυποποιημένες, δηλαδή μηδενισμένες τις κοινωνικές τους εμπειρίες (λόγω φόρτου διαβάσματος και μεσολάβησης πρώτα, λόγω φόρτου εργασίας και θεσμών ύστερα), άνθρωποι που σκέφτονται σαν διαφημιστές και μιλούν σαν τηλεαστέρες, άνθρωποι ντοπιρισμένοι και ντρεαρισμένοι δεν είναι αυτοί στους οποίους μπορούμε να αναφερόμαστε.

Κάποτε, ακόμα και στις αρχές της δεκαετίας του '80, κάποιος απ' τις κόντρες που έκαναν οι εξεριστές νεολαίοι μέσα στα σχολεία αφορούσαν το «περιεχόμενο της γνώσης» που διδασκόταν εκεί. Σήμερα, όσο μπορούμε να φανταστούμε, ο νεολαϊστικός εξερισμός σε σχέση με το σχολείο θα πρέπει να έχει δύο «μέτωπα». Αφ' ενός **εναντίον του φροντιστηρίου (και άμεσα ή έμμεσα εναντίον της οικογένειας)** ως μέτρο για να κερδηθεί ένα μέρος του χαμένου καθημερινού χρόνου. Αφ' ετέρου **υπέρ αυτόνομων, συλλογικών, αυτομορφωτικών αντιθεσμών έξω απ' το δημόσιο σχολείο, και ενάντια σ' αυτό.**

Η αξία του πρώτου «μέτωπου» μοιάζει αυταπόδεικτη. Για να εκτιμήσει κανείς την αξία του δεύτερου χρειάζεται μια βασική προϋπόθεση: η αναγνώριση πως η βλακεία, σαν η εξατομικευμένη «ποινή» που επιβάλλει το θέαμα στον καθένα και στην καθεμιά, δεν ξεπερνιέται ούτε χώνοντας το κεφάλι στην άμμο, ούτε με ζόρκια και ευχές. Αν ένα μέρος του κλεμμένου χρόνου επανακατακτηθεί (και αυτό είναι ένα απαραίτητο βήμα) πρέπει επίσης να αξιοποιηθεί **ανταγωνιστικά**. Με αυτή την έννοια η συλλογική αυτομόρφωση είναι ουσιαστικά πολιτική: βοηθάει στο να συγκροτηθούν μαχόμενα υποκείμενα, ενάντια στην γενικευμένη εθελοδοουλεία...

Είναι ένα θέμα προς συζήτηση το «αν και πως η τουρκική επικράτεια μπορεί να λογαριάζεται σαν ευρώπη»... Και όχι ακριβώς για συζήτηση... Είναι ένα άλλο θέμα προς - όχι - ακριβώς - για - συζήτηση τί κρύβεται και τί χωράει κάτω από τη λέξη «ευρώπη»... (έναντι από τους σημαντικότερους κατακτητικούς κρατικούς / καπιταλιστικούς σχηματισμούς χωράει και κρύβεται, αν και μένει να αποσφηνιστούν τα σύνορά του...) Και είναι ένα τρίτο θέμα, που δεν σκάνει κουβέντα, σκάνει όμως παρατήρηση... Το εξής: υπάρχει μια ζώνη εδάφους, που γεωγραφικά ανήκει εντελώς στην ηπειρά ήπειρο, με το όνομα «δυτική Βαλκανική χερσόνησος». Περιλαμβάνει το σημερινό αλβανικό κράτος, και τα υπόλοιπα

Τι σύμπτωση! Στα τέλη οκτώβρη το γαλλικό κράτος συγκάλεσε συνάντηση κορυφής των «γαλλόφωνων κρατών» του πλανήτη. Με θέμα την συμφωνία τους στην γαλλική πρόταση (και οπτική) για το κυοφορούμενο τότε ψήφισμα το ομε σχετικά με τους επιθεωρητές και το ιράκ. Ανταποκρίθηκαν 56 κράτη, και η συνάντηση έγινε στη Βιρρητό (διακρίνεται στο χάρτη...) Το αποτέλεσμα ήταν (φυσικά;) υπέρ της γαλλίας. 56 σύμμαχοι; Προσπάθειες για την διαμόρφωση ενός «μπλοκ»; Θα δείξει. Γιατί όμως στη Βιρρητό;

Ασα... τίποτα, τίποτα! Μια παλιά ιστορία «φιλίας» μεταξύ μητροπολιτικών κρατών, τυχαία «ευρωπαϊκών»... Όχι και πολύ παλιά δηλαδή. Διαβά-

Εφημερίς του Χρηματιστηρίου» - Ηθέλησε να καταφέρει πλήγμα εναντίον του γαλλικού γοήτρου δια να ενσχύσει την ιδέα αυτής προέχουσας θέσης και ηθέλησε να παρεμποδίσει επέκτασιν της πυρκαϊάς εις τας άλλας αραβικές χώρας διότι, δια γενικεύσεως των Αράβων, ολόκληρος η επί του πολιτικού και στρατιωτικού επιπέδου πολιτική της εν τη Εγγύη Ανατολή θα περιήρχετο εις κίνδυνον...

... Ερωτηθείς περι του ενδεχομένου επεμβάσεως των βρετανικών στρατευμάτων εις τήν περιήχουσαν ενταδούν και πάλιν οι ταραχαί, ο στρατηγός Κατρού... εξεφράσθη δριμύτως δια τα σχόλια της κρίσεως του Λιβάνου εκ μέρους των γετόνων

αποδιάρθρωση

της διαίρεσης της κάποτε γιογκο-σλαβικής ομοσπονδίας... Ε, λοιπόν αυτό το εδάφος είναι εκτός ε.ε., όπως κιαν εννοηθεί αυτή, όσες «διευρύνσεις» κι αν κάνει. Δεν έχει «ημερομηνία ένταξης» στον ορίζοντα... Κάποιοι, φαίνεται, έκαναν «καλά τη δουλειά τους» την τελευταία δεκαετία...

(Δεν είναι λίγο παράξενο που αυτή η ιστορικογεωγραφική λεπτομέρεια διαφεύγει των μετακοπεγχάνων πανηγυρισμών;)

Αν η μισή μου καρδιά βρίσκεται γιατρέ εδάφους, η άλλη μισή στο Σεράγεβο για πάντα βρίσκεται...

Θα αποδειχθεί ο Χουσεΐν ένας τόσο βολικός «εχθρός» του αγγλο-σαξονικού μπλοκ όσο αποδείχθηκε ο Μιλόσεβιτς; Ακολουθώντας μια μάλλον χοντροκομμένη τακτική σύγκυσης (θα «επέμβουν» εναντίον του ιράκ; δεν θα επέμβουν; πότε; πώς;) οι αγγλοσάξονες συνεχίζουν να αιχζάνουν τα στρατόπεδά τους στη μέση ανατολή. Κουβίτο (το ένα τρίτο του εδάφους που είναι ήδη «παραχωρημένο»...), μαχρέιν, κατάρ, ομάν...

Ρίξτε και μια ματιά στην αριστερή μεριά του χάρτη. Τι είδους «ευρώπη» είναι αυτή που χαιδέεται με την κύπρο; Και για ποιά σκοπό;

ζουμε σχετικά στην ελληνική εφ. «ακρόπολις» στις 24/11/1943, στο φόρτε δηλαδή της «συμμαχικής αντιπεδησης» στον άξονα:

«ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ»

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΕΙΣ ΛΙΒΑΝΟΝ ΞΕΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΝΑ ΕΙΝΕ ΣΟΒΑΡΩΤΑΤΗ Ο ΑΓΓΛΟΓΑΛΛΙΚΟΣ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

«Καθ' α μεταδίδει η Βρετανική Υπηρεσία Πληροφοριών, ο πρόεδρος του Λιβάνου Μπισαχάρα και τα απολυθέντα μέλη της κυβερνήσεως του Λιβάνου, οίτινες πάντες απο της 1ης Νοεμβρίου εκρατούντο φυλακισμένοι υπό των Ιταλιστών, ήλθον την μεταμεσημβρίαν της Δευτέρας εις Βηρυττόν...

... Το Ημιεπίσημον Γερμανικόν Πρακτορείον μεταδίδει ότι η υπό της Αγγλίας επιβληθείσα απόλυσις των συλληφθέντων υπουργών του Λιβάνου αποτελεί το σπουδαιότερον θέμα των άρθρων των εσπερινών εφημεριδων του Βερολίνου... αίτινες, εν τη επιτυχία ταύτη των Αγγλων εναντι των Γάλλων πολιτικών, διαβλέπουν ελπιών αποπληνήσεως, στρεφόμενοι εις βάρος των Αράβων.

«Η Αγγλία, με την ανάμειξιν της εις την κρίσιν του Λιβάνου επιδιώκει δύο σκοπούς - γράφει η «Βερολίνος

Αγγλιαν να λύση μόνη της το ζήτημα της Παλαιστίνης...»

«Άλλοι καιροί τότε... Ο ίδιος πάντως πλανήτης. Και τα ίδια αφεντικά.

Η «αναθέρμανση» της γαλλογερμανικής συμμαχίας είναι, ίσως, το κρίσιμο γεγονός πίσω από τις διπλωματικές μανούβρες που θα μείνουν (!) στην ιστορία σαν «σύνοδος κορυφής στην Κοπεγχάγη 2002». Πολλοί ξέρουν ότι «όλα τα λεφτά» της προς ανατολάς διεύρυνσης της ε.ε. των 15 είναι στην πολωνία - και όχι στην κύπρο! Τόσο απο οικονομική όσο και απο γεωστρατηγική άποψη το «κέρδος» της πολωνικής ένταξης (αν και εφόσον ολοκληρωθεί απρόσκοπτα) πέφτει σε γερμανικά χέρια.

Είναι επίσης γνωστό πως ο πλέον απρόθυμος (για να μην πούμε εχθρικός) «ευρωπαϊός εταίρος» στην προοπτική της πολωνικής ένταξης ήταν το γαλλικό κράτος. Είναι λοιπόν η υποσχόμενη καλή «ευρωπαϊκή τύχη» της πολωνικής επικράτειας το ένα - το - κρατούμενο της γαλλογερμανικής συμμαχίας; Και πρόκειται για μπλοκ που θα έχει διάρκεια;

Ο παραγωγός, ο θεατής, η κρίση και οι οπαδοί τους

Υπάρχουν λοιπόν και "καλοί δημοσιογράφοι"....;

Το ερώτημα – ή η απάντηση – ήρθε με φόρα την επαύριο της διαδήλωσης της 1ης οκτώβρη στο κέντρο της Αθήνας. Θυμίζουμε: ήταν η μεγαλύτερη διαδήλωση αριστεριτών και αναρχικών εδώ και πολλά χρόνια, προς καταγγελιά της "τρομοκρατίας" των μήντια – στην οποία (διαδήλωση) προστέθηκε το (αξιοποιήσιμο απο τα μήντια) "σκάνδαλο" της "αλληλεγγύης στους αμετανόητους της 17Ν"....

Ωστόσο η "καλή" και η "κακή" δημοσιογραφία είχαν επικυρωθεί, σαν "υπάρξεις", νωρίτερα, πάντα στο φόντο της αντιτρομοκρατίας εσωτερικού. Ήταν μια εκδήλωση στο Πολυτεχνείο τον Σεπτέμβρη που πέρασε, όπου οι "καλοί" δημοσιογράφοι βρίσκονταν διάσπαρτοι, από το πάνελ, στα αμφιθεατρικά έδρανα, μέχρι την αυλή του ιδρύματος... ανακατεμένοι που και που με "κακούς" δημοσιογράφους.... Η επαγγελματική δεοντολογία γαρ...

Κι ακόμα στην (άσχετη με το κυνήγι των ελλήνων "τρομοκρατών") συνάντηση για την ευρωπαϊκή κοινωνική αγορά στη Φλωρεντία, έλληνες (και προφανώς όχι μόνο έλληνες) δημοσιογράφοι είχαν μια θέση όχι απλά παρατηρητή αλλά ενεργητικού μέτοχου στο "κίνημα των κινημάτων".... Μήπως υπάρχουν λοιπόν και "καλοί δημοσιογράφοι"; Μήπως το σύνθημα "αλήτες, ρουφιάνοι, δημοσιογράφοι" ήρθε η ώρα να το θάψουμε, ή έστω να το μετατρέψουμε σε κάτι σαν υποδείξη, του είδους "αλήτες, ρουφιάνοι, κακοί δημοσιογράφοι";

Υπάρχουν μήπως μεταξύ μας παλιάνθρωποι;

Η ηθικολογία είναι καλό αναισθητικό για καθημερινή χρήση. Είναι και ένας αρχαϊσμός για να τακτοποιεί κανείς τον γύρω του (και καμιά φορά τον εντός του) κόσμο. Οι εμπειρίες κουντίζονται εύκολα με την ηθικολογία, ώστε να είναι άμεσα "αποδειξιμο" πως υπάρχουν "καλοί" και "κακοί" μανάβηδες, μπακάληδες, γιατροί, δικηγόροι, γιωταχίτες, οικογενειάρχες, έμποροι, στρατιώτες.... Υπάρχουν, ομοίως, "καλά" και "κακά" αφεντικά, "καλοί" και "κακοί" μπάτσοι, και – γιατί όχι; - "καλοί" και "κακοί" δημοσιογράφοι. Η διάκριση είναι απλή, δεν χρειάζονται καν πολλά πολλά κριτήρια. "Καλός" είναι αυτός – που – μας – κάνει, στην α ή στην β περίπτωση. Τα υπόλοιπα είναι φιλά γράμματα.

Στα φιλά γράμματα τώρα είναι καταχωνιασμένη μια κάποτε ένδοξη, θαρραλέα, αυθάδης (αλλά σήμερα "ξεπερασμένη", ξεχασμένη, "πολύπλοκη και κουραστική") ανακάλυψη του ανταγωνισμού: ότι το "καλό" και το "κακό" είναι στάχτη στα μάτια, ελεεινή εφεύρεση των παπάδων και των πιστών τους, των ανθρωποφυλάκων και των υπηκόων τους. Και ότι πέρα μακριά απ' την καλωσύνη και την κακία, αλλά δίπλα μας, υπάρχουν οι "κοινωνικοί ρόλοι" που έχουν τη σημασία τους, καθορίζουν συμπεριφορές, διαμορφώνουν τα όρια, τις απαγορεύσεις (αλλά και τις αντιθέσεις) πίσω, συχνά, απ' την πλάτη όσων τους υπηρετούν.

Στα φιλότερα των φιλών γραμμάτων εξάλλου, πριν κάτι παραπάνω απο 5 χρόνια, κυκλοφόρησαν σχεδόν ταυτόχρονα στις πόλεις της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης δύο γραπτά, απο διαφορετικούς ανθρώπους αλλά απο κοινή κινηματική σκοπιά και συμβατές μεταξύ τους εμπειρίες, που ήθελαν να ριξουν (και έριχναν) μια καλή ματιά στον περιβόητο κοινωνικό ρόλο των μήντια, των δημοσιογράφων, του συναφιού τους.. Αλλά και στην στάση της κοινωνίας της ίδιας που χωρίς αυτήν, ερήμην της, τέτοιοι κοινωνικοί ρόλοι θα ήταν αδιανόητοι.

Να μην επαναλάβουμε απο δω σκέψεις και γνώμες που έκαναν τον κόπο (τότε) να μπουν σε χαρτί για να μην τις πάρει ο αέρας των καφενείων και της γενικής φλυαρίας. Να μην πούμε καν ποιός και τί... Να θυμίσουμε μόνο αυτήν την βασική άποψη: τα μήντια (και άρα οι υπάλληλοί τους) μεσολαμβάνουν τις κοινωνικές σχέσεις στις δημόσιες εκφάνσεις τους αναδιοργανώνοντάς τες (σε συνεργασία, πάντα, με το "κοινό") προς όφελος του να είναι αύριο και πάντα μεσολαβήσιμες. Κι αυτή η μεσολάβηση δεν είναι, και δεν μπορεί να είναι, υπέρ των κοινωνικών σχέσεων και του άμεσου ελέγχου τους από τα κάθε φορά εμπλεκόμενα υποκείμενα. Είναι εναντίον αυτού που θα μπορούσε να ονομαστεί η "άμση, πρωτογενής κοινωνική πραγματικότητα" (όποια και νάναι αυτή). Αντίθετα η μεσολάβηση των μήντια είναι υπέρ... Υπέρ του εμπορεύματος, του θεάματος, της αλλοτριώσης, της ιεραρχίας και του καταμερισμού εξουσίας, της πληροφοριοποίησης....

Έξω απ' τα φιλά γράμματα που έχουν το θράσος να αντιμετωπίζουν έτσι το ζήτημα (αντί να ζητιανεύουν ένα δευτερόλεπτο διασημότητας) θα μπορούσε να ανακαλύψει κανείς μόνος του τον κοινωνικό ρόλο των δημοσιογράφων (για παράδειγμα) αν φανταζόταν μια μικρή αλλά επαρκή μονάδα χρόνου, ένα μήνα ας πούμε, κατα τον οποίο όλη η "διαφημιστική ύλη", οποιο-

σδήποτε είδους, άμεσα ή έμμεσα λειτουργική, θα εξαφανιζόταν απ' τα μήντια. Τί θα συνέβαινε τότε; Όλος αυτός ο συρφετός των επαγγελματιών και όλος αυτός ο αστερισμός των "μέσων" θα εξαφανιζόταν επίσης, "ως δια μαγείας"... Ή, τα αφεντικά, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο (σαν κράτος, σαν σύλλογος βιομηχανών, σαν ιερά σύνοδος, σαν γονείς και κηδεμόνες, σαν γενικό αρχηγείο στρατού, σαν οτιδήποτε) θα αναλάμβαναν να συντηρούν κατευθείαν τα μήντια και την λειτουργία τους – σαν εργαλεία των προσταγών τους.

Το εύλογο συμπέρασμα που θα έβγαζε λοιπόν ο οποιοσδήποτε μόνος του, είναι ότι υπό τις παρούσες σχέσεις και συνθήκες, οι δημοσιογράφοι είναι υπάλληλοι των διαφημιστών. Οπότε, είναι οργανικά δεμένοι όχι μόνο μ' αυτήν καθεαυτήν την προώθηση των εμπορευμάτων, αλλά και κάτι παραπάνω. Είναι οργανικά επιστρατευμένοι στο καθήκον να αποπροσανατολίζουν (σαν επαγγελματίες) ως προς την αληθινή ροή σκοπών και μέσων που αφήνει κάτι τις, άλλοτε περισσότερο και άλλοτε λιγότερο, στις τσέπες τους. Αποπροσανατολίζουν, και το κάνουν – δεν έχουμε αντίρρηση – με κάθε ειλικρίνεια που μπορούν να διαθέτουν. Γιατί βέβαια μήντια με αποκλειστικό περιεχόμενο την διαφήμιση, τυγχάνουν ομορτουνιστικής αντιμετώπισης (ακόμα) απο το κοινό τους – αυτό το ξέρουν όλοι.

Είναι λοιπόν "κακό" να είναι κανείς δημοσιογράφος; Δυσκολευόμαστε να αντιμετωπίσουμε σοβαρά τέτοιες ερωτήσεις, εφόσον δυσκολευόμαστε να απαντήσουμε σοβαρά σε άλλες, παρόμοιες. Είναι "κακό" να είναι κανείς μπάτσος, δικαστής, παπάς; Αλλοίμονο: "καλοί" και "κακοί" υπάρχουν παντού... Και κάνουν συνήθως τις ίδιες ανόητες ερωτήσεις.

Υπάρχουν μήπως μεταξύ τους αγωνιστές;

Ευτυχώς (ευτυχώς για την περιέργειά μας) τα πράγματα δεν είναι στατικά. Εξελίσσονται. Ό,τι δεν κατάφερε το (ανύπαρκτο) επαναστατικό κίνημα (το να βάλει, δηλαδή, τους δημοσιογράφους και όχι μόνο να ιδρώνουν σκάβοντας κι όχι απ' την ανησυχία της καριέρας τους) το απειλεί ο ίδιος ο καπιταλισμός. Και η περιπετειώδης προέλασή του. Γιατί τα μήντια, σαν επιχειρήσεις, σαν "κύκλος εργασιών" διογκώθηκαν πολύ τα τελευταία είκοσι χρόνια. Διογκώθηκαν τόσο όσο η οικονομία της προώθησης εμπορευμάτων επέτρεπε, τόσο όσο επέτρεπε η απλοχεριά της κατανάλωσης γενικά. Αλλά ήρθαν χαλεποί καιροί. Δύσκολοι, μάλιστα, από πολλές μεριές. Τα "μέσα" τα ίδια, πολλά και διαφοροποιημένα, απο τις γιγαντοαφίσσες μέχρι τον μικροηλεκτρονικό κόσμο του internet.... Οι υπάλληλοι πολλοί, πάρα πολλοί, όλων των ειδών και των ειδικοτήτων, αλλά ήδη γαλουχημένοι από τα μήντια, άρα με μια κοινή διανοητική φτώχεια.... Ο διαφημιστικός "όγκος" να μην αυξάνεται με τους ίδιους επικόους ρυθμούς του παρελθόντος, και μάλιστα να μειώνεται, αν όχι ποσοτικά οπωσδήποτε σαν "αξία", άρα σαν φράγκα διαθέσιμα στην προώθηση και στους άξιους μισθούς.... Το κοινό αποχαυνωμένο, σε κατάσταση αμόκ απο το πληροφοριακό overdose, να γλυστράει όλο και χαμηλότερα στην κατανόηση των εξεζητημένων προκλήσεων που του απευθύνο-

νται.... Οι ντρόγκες, τουλάχιστον απο ένα "επίπεδο" συντελεστών / στελεχών των μήντια και πάνω, να είναι όλο και πιο απαραίτητες.... ΚΡΙΣΗ! Κρίση γενική, κρίση ειδική στον κύκλο των μήντια. Κρίση οικονομική (πώς να συντηρηθούν όλα αυτά τα μαγαζιά); κρίση περιεχομένου και σκοπιμότητας (πώς να απευθυνθεί ποιά νόημα στην "metabigbrother" εποχή);... Νόμοι καπιταλιστικοί που νομίζονταν για ξεπερασμένο βούτηξαν και βουτάνε πολλούς, από επιχειρηματίες μέχρι τεχνικούς – και ανάμεσά τους σε περίοπτη θέση τους δημοσιογράφους – απ' το βέρκο.

Καθώς έτσι έχουν τα πράγματα η ανησυχία στην εσωτερική ζωή των μήντια παίρνει σιγά σιγά την έκταση και την ένταση που είχε ως λίγο νωρίτερα ο ζήλος και η έπαρση. Τα φτεράκια μαζεύονται εδώ κι εκεί μπας και γλυτώσουν το τσαλάκωμα, ο κλαδικός ανταγωνισμός της καριέρας γίνεται ακόμα πιο βρώμικος και βίαιος, οι μεσολαβητές (αν όχι όλοι οπωσδήποτε μερικοί) αρχίζουν να έχουν μια στυφή γεύση στο στόμα. Ωραία.. Ν' ανοίξουμε λοιπόν τις αγκαλιές στα ταξικά μας αδέρφια "από το χώρο της δημοσιογραφίας";

Η δημοσιογραφική ανησυχία, εννοημένη σαν σύμπτωμα της επαγγελματικής / κλαδικής κρίσης (και όχι κατ' ανάγκη σαν παραγγελία των προϊσταμένων της) προσανατολίζεται κατά ένα της τμήμα στην "αριστερά". Προσανατολίζεται σ' αυτό το θεσμικό και ιδεολογικό τμήμα του κυριαρχίας επειδή αυτό έχει σαν αποστολή να αγκαλιάσει κάθε πικραμένο ανθρωπιστή, αλλά ακόμα (εξίσου σημαντικό) επειδή η "αριστερά" είναι σε ικανό βαθμό θεαματική, ώστε να μπορεί να αναγνωριστεί από επαγγελματίες του θεαματικού κόσμου. Ένας άλλος προσανατολισμός είναι βέβαια προς αυτό που λέγεται τυπικά "άκρα δεξιά". Εδώ είναι η δύναμη της βλακειάς που είναι ελκυστική (και) για ειδικούς που παιδεύτηκαν και παιδεύαν πολύ και πολλούς στην αφασία, φτάνοντας όμως, καθώς παρασύρθηκαν απ' τον επαγγελματικό κυνισμό, σε ύψη πολύπλοκης κενότητας. Ο ακροδεξιός προσανατολισμός περιέχει ανάμεσα στα άλλα και το νόημα της "επιστροφής στις ρίζες" του ελέγχου: τη βία. Ενώ ο αριστερός προσανατολισμός βασίζεται στην ελπίδα ότι στον "έναν άλλο κόσμο" (που είναι εφικτός) τα πράγματα, τα δημοσιογραφικά τουλάχιστον, δηλαδή οι μεσολαβήσεις, θα αναβαθμιστούν ποιοτικά.... Οπότε οι «καλοί» θα ανταμειφθούν.

Δείτε, απ' αυτήν την σκοπιά, την ντόπια δημοσιογραφική "πόλωση" αναφορικά με την προέλαση της αντιτρομοκρατίας. Άλλοι δημοσιογράφοι μεν ανέλαβαν να παραστήσουν τον "οργισμένο νόμο". Και άλλοι κατέβηκαν στο δρόμο να διαδηλώσουν εναντίον των πρώτων, χαρακτηρίζοντάς τους σαν "υστερικούς". Τρομοσοοί και τρομοϋστερικοί μοιράζονται τον δικό τους φόβο, το φόβο μιας σμικρυνόμενης "δημοσιογραφικής επερωχής" – τον ξέρουν ή τον αισθάνονται. (Τί επερωχή δηλαδή; Συλλογικός αγχωμένος αυνανισμός καλύτερα. Τα μισά βασιλικά παγώνια της αυλής είχαν «κόκκινη γραμμή» κατευθείαν με την αντιτρομοκρατική δημοσιογραφώντας καθ' υπαγόρευση, και δεν το έκυρβαν. Τα άλλα μισά δεν είχαν, και ζήλευαν. Και ο πολλές δημοσιογραφικός λαός, η πλέμπα της μεσολάβησης, προσπαθούσε να την βγάλει στημένος με τις ώρες για κανα πλάνο α λα big brother σε βάρος κάποιου «πόπτου»... Μεροκάματο του τρόμου, απο πολλές πλευρές. Ε, στη συγκεκριμένη περίπτωση, της αντιτρομοκρατίας, ένα σεβαστό μέρος της κοινωνίας, τους είχε πανηγυρικά χερσόμενους τους δημοσιογράφους. Όχι επειδή είναι, ντε και καλά, με τη μεριά της 17Ν. Αλλά επειδή ένας μύθος 25ετίας δεν γκρεμίζεται σε μια βδομάδα ή σε ένα μήνα επειδή έτσι κάβλωσε στους μηντιοκράτορες. Αν είχαν μικρότερο άγχος επιβεβαίωσης θα μπορού-

σαν να το καταλάβουν. Αλλά είπαμε: η «κρίση περιεχομένων» τους έχει τρελλάνει.)

Το δημοσιογραφικό "λειτούργημα" έχει αρχίσει λοιπόν να φοράει τριμμένα κουτσούμια. Η σχετική και με τις αναγκαίες αποχρώσεις νηφαλιότητα και "ανωτερότητα" εκείνων που έχουν εξασφαλισμένη την κοινωνική τους θέση, δεμένο τον γάιδαρο του κοινωνικού τους ρόλου, έχει "μαζέψει", έχει συρρικνωθεί. Σαν ένα κομμάτι των περιβόητων "μεσαίων στρωμάτων" που παντού νοιώθουν την παγωμένη αύρα της κρίσης, οι δημοσιογράφοι υποψιάζονται περισσότερο παρά είναι σε θέση να καταλάβουν (αν και οι κανονίες των πτωχέυσεων, των απολύσεων κλπ κλπ πέφτουν γύρω και μέσα στα γραφεία τους) ότι κάθονται πάνω σε σαπισμένο κλαδί - σαν κλάδος! Υπό το βάρος αυτής της υποψίας άλλοι δοκιμάζουν να κάνουν τους γύπες και άλλοι τις μαϊμούδες. Να με μια έννοια οι "κακοί", να και οι "καλοί"... Αν επιμένει κανείς να καταλαβαίνει έτσι τον κόσμο, ε, ιδού τα άγρια και τα ήμερα του δημοσιογραφικού τσίρκου!

Μα τελικά δεν υπάρχουν "καλοί" δημοσιογράφοι;

Κανείς δεν μπορεί – και δεν πρέπει, τουλάχιστον απο θεωρητική άποψη – να αποκλείσει πως η εξέλιξη μιας καπιταλιστικής κρίσης που σχετίζεται με την γενική "αλλαγή παραδείγματος" κοινωνικής οργάνωσης, θα επιφέρει συντριπτικά κτυπήματα σε κοινωνικούς ρόλους που μόλις πριν λίγο έμοιαζαν ακλόνητοι. Κάτι τέτοιο έχει γίνει και άλλοτε στο παρελθόν, και στην πραγματικότητα είναι συστατικό στοιχείο της κρίσης / αναδιάρθρωσης. Κάποτε για παράδειγμα, στο μακρινό αλλά όχι και τόσο παρελθόν, πρίγκηπες και ξεπεσμένοι αριστοκράτες βρέθηκαν – χωρίς τα πολύτιμα τιμαλφή τους – στις γραμμές των πιο λυσσασμένων εχθρών του αστικού κόσμου: αν και όχι πάντα με σπουδαία συνεισφορά στο επαναστατικό χειροφαιτικό εγχείρημα.

Αλλά η σκληρότητα της "αλλαγής παραδείγματος" κοινωνικής οργάνωσης και οι ωμές απειλές σε κατεστημένους κοινωνικούς ρόλους δεν μπορούν να αναλογούν σε τίποτα λιγότερο (απ' τη σκοπιά του ταξικού ανταγωνισμού) απο εξίσου σκληρές "προδοσίες" ή/και αποκαλύψεις του τί είναι (ή ήταν) αυτοί οι κοινωνικοί ρόλοι – και οι διάδοχοί τους. Αυτό για το θέμα μας συνεπάγεται πως όποιος επαγγελματίας του κλάδου νοιώθει τον κλονισμό του δημοσιογραφικού (μικρο)βασιλείου του, μπορεί ασφαλώς να το εγκαταλείψει. Όχι, όμως, έτσι "απλά". Θα πρέπει να γίνει συνειδητά προδοτής της κάστας, των μηχανισμών που υπηρέτησε – διαφορετικά θα είναι ένας άνεργος δημαγωγός και μόνο.

Θα αντιμετωπίζαμε λοιπόν με ενδιαφέρον και κατανόηση το παρελθόν οποιοσδήποτε (μιας και κανείς δεν είναι τέλειος) αν το ύστατο "δημοσιογραφικό χαίρε" του ήταν η ανακοίνωση των ονομάτων των συναδέλφων του που χρηματίστηκαν το διάστημα '92 με '95 απο τα "μυστικά κονδύλια" του υπουργείου εξωτερικών... ή των ονομάτων των δημοσιογράφων που σιτίζονται σήμερα απο παρόμοιους πόρους... ή των ονομάτων των υπαλλήλων των μήντια για τους οποίους υπάρχουν βάσιμες υποψίες σχέσεων με μυστικές υπηρεσίες... Κάτι, τέλος πάντων, που να μπορεί να ονομαστεί πανηγυρικά μη χειραγωγημένη "δημοσιογραφική έρευνα"!

Αν είναι κανείς διατεθειμένος να προδώσει τον κοινωνικό του ρόλο, την κοινωνική συντεχνία των επαγγελματιών δημαγωγών, αν είναι κανείς διατεθειμένος να αποκαλύψει δημόσια τον κόσμο που υπηρέτησε με τον ίδιο συγκεκριμένο τρόπο που πριν τον είχε ανεχτεί ή και συγκαλύψει, τότε μπορεί να ανακαταστήσει κι εκείνος να πέσουμε σε γραφικότητες περί "καλού" δημοσιογράφου.

Αν και ο οποιοσδήποτε δραπέτης το τελευταίο που θα εκτιμούσε είναι να του αναγνωριστεί η «καλωσύνη» του όσο φόραγε τη ριγέ στολή...

Μήπως κάνουμε πολύ τους «εξυπνους»;

Η αλήθεια είναι πως, εξυπνάδα ή όχι, πρέπει να είμαστε αποφασισμένοι να πουλήσουμε ακριβά, πολύ ακριβά, το τομάρι των εγκεφαλικών μας κυττάρων. Κάποτε, σαν «άρατη» τάση του κοινωνικού ανταγωνισμού, γυρίσαμε με την πρόεπουσα εχθρότητα την πλάτη μας στους προαγωγούς της γενικής διαμεσολάβησης και στις τεχνικές τους. Τώρα έχουμε ακόμα μεγαλύτερη επίγνωση των περιστάσεων, ακόμα διαυγέστερη συνείδηση της ορθότητας του ναρκητρίου «αλήτες, ρουφιάνοι, δημοσιογράφοι»: σώσαμε και βελτιώσαμε τις κριτικές μας δυνατότητες. Σώσαμε και βελτιώσαμε επίσης την προλεταριακή μας ευγένεια. Έτσι ώστε να γελάμε με όσους «το μήντιο τους τραβάνε απ' το μανίκι».... Ζωή σε λόγου μας!!

Μετά τις «τρομοκρατημένες» ηπα, μεγάλη βρετανία και ρωσία, ένα ακόμα κράτος (παρεπιπόντως: το αγγλοσαξονικού μπλοκ...) δήλωσε ότι μετατρέπει το «αμυντικό δόγμα» του σε «προληπτικά επιθετικό». Η αυστραλία του φρεσκοελεγμένου Τζον Χάουαρντ, δεν άφησε την ευκαιρία της έκρηξης στο παλάι να πάει χαμένη... Του λοιπού, λόγοι αντι-τρομοκρατικής ασφάλειας λέει, επιβάλλουν στον αυστραλιανό στρατό να επεμβαίνει σε κράτη που «φιλοξενούν» ή «κρύβουν» τρομοκράτες.... Μαλαισία, ινδονησία, φιλιππίνες έφριξαν.

«Μιλώ με μεγάλη προσοχή και με πολύ ήπιο τόνο» ήταν η απάντηση καπάκι του προδυπουργού αυτής της

παραπάνω βήμα: με 19 πολεμικά πλοία η ιαπωνία τροφοδότησε με 230 εκατομμύρια λίτρα καυσίμων, απ' τον ινδικό ωκεανό, τον αγγλοσαξονικό στρατό που δρούσε (και δρα) στο αφγανιστάν. Μεταξύ 1991 και 2001 ιαπωνικές στρατός, υπο το κυανά κράνη του οπθ όμως, είχε βρεθεί στην καμπούτζη, στη ρουάντα, στη μοζαμβίκη, στο ανατολικό τιμόρ.

Αυτή τη στιγμή το ιαπωνικό κράτος διαθέτει, σα «δύναμη αυτοάμυνας» τον καλύτερο εξοπλισμένο, πλουσιότερο και πιο μοντέρνο στρατό στην ασία - αν και όχι τον μεγαλύτερο. Διαθέτει επίσης έναν συνταγματικό περιορισμό που είναι στενός κορσές ή - όπως λέει η γιανωνέζικη κυβέρνηση - προ πολλού ξεπερασμένος....

Στις 28/10, αμέσως μετά την θηριωδία στο θέατρο της Μόσχας, ο Πούτιν ανακοίνωσε ότι δεν θα διατάξει να χρησιμοποιήσει όπλα μαζικής καταστροφής εναντίον «μαζικής τρομοκρατίας», ακόμα και οι «τρομοκράτες» μαζί με τους υποστηρικτές τους βρίσκονται εκτός ρωσίας. Μια βδομάδα αργότερα ο ρώσος υπουργός άμυνας Σ. Ιβάνοφ ανακοίνωσε ότι μελλοντικά ο στρατός θα χρησιμοποιεί και όπλα υψηλής ακρίβειας για επιχειρήσεις εκτός συνόρων....

Παράλληλα η στρατιωτική βιομηχανία της ρωσίας ναυπηγεί διαρκώς καινούργια πλοία. Μέσα στους τελευταίους 10 μήνες παρέδωσε 10 καινούργια ακάφη στο στόλο του

λή σαν «πόλεμος για τα πετρέλαια» είναι ίσως προβληματικό.

Ο καθεστωτικός economist δημοσίευσε πριν ένα χρόνο έναν «προβληματισμό» για το κόστος και τις συνέπειες που έχει η «εξάρτηση» του αναπτυγμένου καπιταλιστικού κόσμου - και των ηπα ειδικά - απ' το μεσανατολικό πετρέλαιο. Ανάμεσα στ' άλλα το δημοσίευμα έκανε αναφορά στην «προδοκατόρικη έρευνα» (έτσι την χαρακτηρίζει) κάποιου Donald Losman που δουλεύει για το «φιλελεύθερο» think tank Cato, σύμφωνα με την οποία οι ηπα ξόδευσαν σταθερά απο 30 μέχρι 60 δισ. δολάρια το χρόνο τη δεκαετία του '90 για να «υπάρχει ασφάλεια» στις πετρελαϊκές ροές απο την μέση ανατολή όταν η αξία των εισαγωγών τους απο εκεί ήταν μόνο 10 δισ. δολάρια το χρόνο.

Το ίδιο δημοσίευμα μνημόνευε μια μελέτη της αμερικανικής ακαδημίας επιστημών σύμφωνα με την οποία μια μείωση της χρήσης του πετρελαίου σαν καυσίμου της τάξης του 20% θα ήταν επιφύλαξη άμεσα αν έμπαιναν σε μαζική χρήση ήδη υπάρχουσες τεχνολογίες - ενώ για την κίνηση των σχημάτων η χρήση «κυβελών καυσίμου» (υδρογόνου και οξυγόνου) θα επιφέρει ενεργειακή οικονομία τουλάχιστον 50%.

Άλλοι «ειδικοί» περι την ενέργεια εκτιμούν ότι η αμερικανική οικονομία θα μπορούσε να έχει ριζεί ήδη στο μισό τις εισαγωγές της σε πετρέλαιο (που είναι τώρα 11 μύρια βαρέλια τη μέρα) αν «είχε γίνει σοβαρή προσπάθεια για βελτίωση της απόδοσης των καυσίμων» τα τελευταία χρόνια.

Υπάρχουν φυσικά και οι αντίθετες μελέτες: περι του ότι η εξάρτηση του αμερικανικού καπιταλισμού απ' το μεσανατολικό πετρέλαιο θα μεγαλώσει τα επόμενα χρόνια... περι του ότι τα αποθέματα των μεσανατολικών ερήμων είναι μακράν τα μεγαλύτερα (και φτηνότερα στην εκμετάλλευσή) οποία σε πρώτο πλάνο δεν διαφοροποιείται απο τον γενικό αντιϊσλαμισμό. Αλλά μοιράζονται περισσότερα πράγματα, καθώς, όπως προέκυψε απο την τελευταία συνάντηση της «κ.α.κ.» στα μέσα νοέμβρη «δεν μπορούν να μείνουν αδιάφορες με τις ανακαταξεί κοντά στα σύνορά τους» - Βλέπε ιράκ.

Πράγματι: άγγλοι και αμερικάνοι, όχι μόνο κράτησαν με το ζόρι τα ιρακινά πετρέλαια ουσιαστικά στο περιθώριο της παγκόσμιας αγοράς (για να μην πέσουν οι τιμές;) συντηρώντας το θέμα του «αφοπλισμού»... Αλλά και απαγόρευσαν στις «εθνικές» εταιρείες τους να συνδυαζούν με το καθεστώς Χουσεΐν και να «πάρουν θέσεις» στα συμβόλαια εκμετάλλευσής μετά την περιβόητη «άρση των κυρώσεων» - την οποία επιδόσαν με κάθε τρόπο.

Το ότι ρωσικές πετρελαϊκές - για παράδειγμα - ελέγχουν το 40% της τωρινής (μειωμένης) ιρακινής παραγωγής και στη βάση συμβολίζουν το

70% μιας μελλοντικής πλήρους εκμετάλλευσής των ιρακινών κοιτασμάτων, δεν είναι κάτι που έγινε «σε μια νύχτα». Ούτε είναι κάτι που δεν θα μπορούσε να έχει αποφευχθεί. Ήταν οι αγγλοσαξονικές επιλογές που άνοιξαν δρόμο σε ρωσικές, γαλλικές και άλλων «εθνικοτήτων» εταιρείες να στραγγιλοκαθήσουν στο Χουσεϊνικό ιράκ.

Το παράδοξο γίνεται μεγαλύτερο επειδή έχοντας (οι αγγλοσάξονες) επι μια δεκαετία, με τη βία, το χέρι τους πάνω στην ιρακινή πετρελαϊκή στρόφιγγα, και κρατώντας την μισόκλειστη, δεν φαίνονταν να έχουν κανένα σοβαρό πρόβλημα σχετικά με τον έλεγχο των υπόλοιπων μεσανατολικών κοιτασμάτων να λύσουν - τόσο σοβαρό και επείγων ώστε να επιχειρήσουν μια πολύ ατυχή «έκρηξη» στα ασταθή έτσι κι αλλιώς καθεστώτα της περιοχής εξαιτίας του Χουσεΐν. Στην παραδοσιακά «φιλική» σοουδική αραβία και στο «ευγλωσσό» κουβέιτ ο ισλαμικός αντιαμερικανικός ριζοσπαστισμός οξύνεται, ενώ άλλα αραβικά καθεστώτα σκεπάζουν αυτό της αιγύπτου επαναπροσανατολίζουν τις «διεθνείς σχέσεις» τους μακριά απ' τις ηπα... Επιπλέον ο αντιαμερικανισμός είναι πλέον η τρέχουσα ενοποιητική ιδεολογία στις ευρωπαϊκές, τις αραβικές και πολλές ασιατικές κοινωνίες. Κι όλα αυτά πριν καν αρχίσουν οι βομβαρδισμοί στη Βαγδάτη....

Ο λογαριασμός φαίνεται όντως πολύ μεγάλος αν είναι για κάτι που οι αγγλοσάξονες θα μπορούσαν να κατέχουν και με «ειρηνικότερους» τρόπους.

Προκύπτει έτσι το εύλογο ενδεχόμενο τόσο οι «τρόποι» («ειρηνικοί» ή «πολεμικοί») όσο και οι στοχεύσεις της αναγλεμένης εκστρατείας στο ιράκ να καθορίζονται απο σχεδιασμούς στους οποίους ο έλεγχος του πετρελαίου είναι μιν ένα θέμα, όχι όμως το μοναδικό. Για την ακρίβεια: είναι ένα θέμα που βρίσκεται στο ίδιο πεδίο ενδοκαπιταλιστικής πάλης όπως και άλλα, εξίσου σοβαρά.

Δεν θα έπρεπε κανείς να υποτιμάει τους προθέσεις μιας υπερδύναμης που θέλει «πάση θυσία» (των άλλων...) να μην αμφισβητηθεί στρατιωτικά. Αν θεωρεί ότι κινδυνεύει η στρατιωτική της υπεροχή απέναντι όχι σε τρίτες κατηγορίας περιφερειακού ηγεμόνες αλλά σε υπαρκτικούς ή εν δυνάμει ανταγωνιστές της ανάμεσα στην πρώτη γραμμή των καπιταλιστικών κρατών, τότε γιατί είναι «παράλογο» να κάνει ό,τι μπορεί για να σύρει όσο δυνατό νωρίτερα αυτούς τους ανταγωνιστές στην αρένα;

Το να χάσουν οι αμερικάνοι το στρατιωτικό τους πλεονεκτήματα (όχι απ' το ιράκ αλλά...) σημαίνει ότι θα χάσουν και την «ειρηνική» ισχύ που κληρονομήσαν στις αρχές του δεκαετίας του '90. Κιαν αυτό είναι που τους καίει, τότε οι «πόρτες της κόλασης» δεν θα ανοίξουν μόνο στη μέση ανατολή.

η μύγα και η φάμπρικα

Φωτογραφίες δεξιά: κολλημένη στην άκρη μιας ράβδου η μύγα του Dickinson έχει παραδοθεί στην αναλυτική βιντεοσκοπήσή της. (Κάθε ιδέα για «απελευθερωτικό μέτωπο των μυγών» θα είναι γραφική)

Αύγουστος 1918. Ο μεγάλος πόλεμος (που στη συνέχεια θα ονομαστεί "α παγκόσμιος") έχει τελειώσει. Έχοντας δώσει την τεράστια ώθηση που μόνο μέσα απο καταστροφές μεγάλης κλίμακας μπορεί να κερδίσει ο καπιταλισμός. Προετοιμάζοντας (όμως ποιός το ξέρει τότε;) ένα ακόμα, ακόμα πιο βίαιο - και με τον τρόπο του ακόμα πιο παραγωγικό - ραντεβού. Αλλά είναι ακόμα 1918. Ο αυτοκινητοβιομήχανος P.L. Renault ανακεφαλαιώνει τα όσα έχουν επιτευχθεί "μέχρι στιγμής" στην οργάνωση της εργασίας, στέλνοντας μια εγκύκλιο στους μηχανικούς του, στο τέλος του Αυγούστου.

"...Είναι βέβαιο... πως υπάρχουν όλα σχεδόν τα στοιχεία που απαιτούνται για μια πλήρη οργάνωση.... Αρχίζοντας από την ίδια την μελέτη των διαφόρων μεθόδων, την τυποποίηση των στοιχείων που πρέπει να εισέλθουν σ' αυτές τις μελέτες, την τυποποίηση των διαστάσεων των εξαρτημάτων... Από τις μελέτες των εργαλειών και τους ανθρώπους απο τους οποίους θα γίνουν αυτές, με γνώμονα την καλύτερη δυνατή απόδοση για την κατασκευή σε σειρές... Από τους χρόνους συναρμολόγησης και αποσυναρμολόγησης που μελετήθηκαν προσεκτικά, τους χρόνους διαδρομής μπρος πίσω των ελκθέρων, τους χειρισμούς των τόνων, τους χειρισμούς των εργαλειοφόρων συσκευών, από τα πειράματα τα σχετικά με δοκιμές και με χρονομετρήσεις στα εργαστήρια.... Απ' όλες τις πληροφορίες που θα πρέπει να παρέχει το γραφείο χρονομέτρησης ώστε να μπορεί να υποδεικνύει για κάθε δουλειά την κατάλληλη ταχύτητα λειτουργίας της μηχανής καθώς και τα εργαλεία που πρέπει να συνιστώνται..." (Το απόσπασμα αναφέρει ο Κοριά).

Πρόκειται για επισκόπηση της εισαγωγής των καινούργιων μεθόδων, μεθόδων που η μαζική πολεμική κατανάλωση (σε όπλα, σφαίρες, οβίδες, στολές, υγειονομικό υλικό, χημικά αέρια, κλπ) είχε κάνει ήδη επιτακτικές: "η επιστημονική οργάνωση της εργασίας" που έχει μελετηθεί και εισηγηθεί στις ηπα ο Τέιλορ λίγο νωρίτερα απλώνεται σε όλον τον αναπτυσσόμενο (τότε) καπιταλιστικό κόσμο. Οι δεξιοτήτες, οι χρόνοι, οι κινήσεις των παλιών τεχνιτών έχουν μελετηθεί, αναλυθεί, μετρηθεί, καταγραφεί, ταξινομηθεί. Τα συμπεράσματα είναι ώριμα να μπουν σε εφαρμογή μέσα απο την πλήρη ανατροπή του ως τότε "εργασιακού μοντέλου", μέσα απο την εγκατάσταση της αλυσίδας παραγωγής, και οι "μοντέρνοι καιροί" έχουν αναγγελθεί πανηγυρικά.

Σεπτέμβριος 1984. Το έτος "εορτάζεται" διεθνώς με ξορκισμούς εναντίον της Οργουελιανής πρόβλεψης με τον ίδιο τίτλο. Ο φοιτητής της βιολογίας Michael Dickinson ξεκινάει την μεταπτυχιακή του έρευνα πάνω στους τρόπους με τους οποίους οι μύγες μπορούν να αντιλαμβάνονται την κλίση των φτερών τους στη διάρκεια του πετάγματος. Επιστημονικοτεχνικός μανιερισμός δίχως άλλο το ενδιαφέρον για την πτητική αυτοσυνείδηση των μυγών - αλλά τα πανεπιστημιακά project έχουν "ανοίξει" για τα καλά προς όλες τις κατευθύνσεις, ως την πιο μικρή λεπτομέρεια. Δεν υπάρχει κάποιος μεμονωμένος εντολέας της έρευνας του πετάγματος της μύγας. Όμως κάθε "πρωτότυπη" μελέτη είναι ευπρόσδεκτη, απο ένα γνωσιοδιαχειριστικό σύστημα που έχει μάθει καλά την αξία της "αποταμίευσης" μελετών, ερευνών, αναλύσεων, ιδεών.

Ψάχνοντας ο Dickinson διαπιστώνει ότι δεν υπάρχει η βασική προϋπόθεση για να διατυπώσει και να δοκιμάσει τους ισχυρισμούς του: μια βασική και αξιόπιστη μελέτη της αεροδυναμικής της πτήσης της μύγας. Αυτό είναι πρόβλημα, γιατί όπως θα πεί ο ίδιος μερικά χρόνια αργότερα "στη βιολογία σπάνια έχει κανείς τη δυνατότητα να εφαρμόσει τις ιδέες του κατασκευάζοντας μια συσκευή".

Εν τούτοις χρειάζεται συσκευή, και όχι μία. Αν δεν μπορεί κανείς να ρωτήσει την ίδια την μύγα τα πτητικά της μυστικά, θα πρέπει να δοκιμάσει ίσως να φτιάξει ένα υποκατάστατό της. Άλλωστε το ενδιαφέρον του δεν είναι ανατομικό. Σε συνεργασία λοιπόν με τον Karl Götz του Ινστιτούτου Βιολογικής Κυβερνητικής Max Planck της γερμανίας θα φτιάξει το πρώτο μηχανικό "φτερό", πλάτους 5 πόντων. Είναι ένα έλασμα στο οποίο προσαρμόζουν δυναμικούς αισθητήρες, και του δίνουν κίνηση απο ένα απλό μοτέρ που είναι συνδεδεμένο με υπολογιστή για να ρυθμίζει τις στροφές του. Το "φτερό" διαγράφει τις κινήσεις του μέσα σε ένα διαφανές δοχείο γεμάτο σιρόπι με ρινίσματα αλουμινίου. Το σιρόπι έχει επιλεγεί με βάση την υπόθεση ότι η σχέση "ρευστότητας" του φτερού της μύγας με τον αέρα είναι ανάλογη με εκείνη του ελάσματος σε σχέση με ένα πιο "πυκνό" περιβάλλον. Μια βιντεοκάμερα καταγράφει τις περιδινήσεις των ρινισμάτων που φωσφορίζουν μέσα στο σιρόπι, καθώς το "φτερό χτυπάει" αναδεύοντάς το. Οι κινήσεις αυτές, συγκρινόμενες με τις "κατάγραφες δυνάμεων" πάνω στο έλασμα που κάνουν οι αισθητήρες δίνουν στους ερευνητές μια ικανοποιητική ακολουθία στοιχείων για τους στροβιλισμούς του αέρα γύρω απο το (πραγματικό) φτερό της μύγας και τις ανωστικές δυνάμεις που αναπτύσσονται στη διάρκεια του πετάγματός της.

"Οι μύγες είναι εκπληκτικά πλάσματα" λέει σήμερα ο Dickinson. "Κάθε άνθρωπος στον πλανήτη βλέπει τουλάχιστον μια μύγα κάθε μέρα, κι όμως, δεν της δίνει καμιά σημασία. Οι εκπληκτικές αυτές μικρές μηχανές πετούν πραγματικά κάτω από τη μύτη μας".

"Μηχανές" οι μύγες; «Ναι» θα απαντούσαν με ένα στόμα όχι μόνο ο Dickinson και οι συνεργάτες του, αλλά πολλοί παρόμοιοι τεχνοεπιστήμονες σε όλον τον αναπτυσσόμενο κόσμο. Αν και οι έρευνες σχετικά με οτιδήποτε ανθρώπινο δεν έχουν τελειώσει, συνεχίζονται μάλιστα με αφηνιασμένο

αποδιάρθρωση

χώρα που έχει βασίλισσα (την βασίλισσα της αγγλίας...), «Δεν υπαναχωρώ απο τις απόψεις μου με κανέναν τρόπο... και δεν στοχεύω τους συμμάχους μας στην περιοχή».

Αυτό είναι το θέμα μπάρμπα: ποιο δεν είναι οι σύμμαχοί σου στην περιοχή...

Βορείωτερα, η ιαπωνία κάνει το δικό της στρατιωτικό μακιγιόρ. Ξαν ηττημένη (και διαλυμένη απο δύο αχρειάστες πυρηνικές βόμβες που οι αμερικάνοι επέμεναν να δοκιμάσουν σε βάρος της, αυτό καθόλου δεν έχει ξεχαστεί...) χώρα η ιαπωνία έχει ακόμα σε τυπική ισχύ ένα «ειρηνιστικό» σύνταγμα που έφτιαξε η μεταπολεμική κατοχική κυβέρνηση του στρατηγού Μακ Άρθουρ, το οποίο στο «άρθρο 9» επιβάλλει να μην υπάρχει ιαπωνικός στρατός.

Νικητής και χαμένος, κατέχων και κατεχόμενος, στρατηγός και αυτοκράτορας, ΜακΆρθουρ και Χιροχίτο.

Η αλήθεια είναι ότι μετά το ξέσπασμα του «κορεατικού πολέμου» στη δεκαετία του '50 οι αμερικάνοι επέτρεψαν στους ιάπωνες να επανεξοπλιστούν κάπως. Έτσι φτιάχτηκε η «δύναμη αυτοάμυνας» της ιαπωνίας, πάντα δεσμευμένη απο το «άρθρο 9».

Το 1991, στην (πρώτη) καταϊγίδα της ερήμου η ιαπωνική κυβέρνηση έστειλε 11,5 δισ. δολ υπέρ της συμμαχίας: όχι όμως στρατό. Το 2001 της επετράπη (της ζητήθηκε...) ένα

Διαθέτει (όπως συνέβη νωρίτερα στη δεκαετία του '90 με τον άλλο μεγάλο ηττημένο του β παγκόσιου πολέμου, τη γερμανία) έναν ώριμο εσωτερικό «διάλογο» για το κατα πόσον πρέπει ή όχι να γίνει η ιαπωνία ένα «κανονικό κράτος».... Καταλαβαίνετε.

Σε αντίθεση ωστόσο με την γερμανία η ιαπωνική πολιτική σκηνή δεν διαθέτει «πράσιους», για να ανάψουν το πράσινο φως. Έχει κάτι ακροαριστερούς με παλιά και βαριά ιστορία (ζύνγκοκούνεν) που γίνονται έξαλλοι με την κρατική έφεση προς την «κανονικότητα».... Αλλά είναι μειοψηφία....

Και οι αμερικάνοι «σύμμαχοι» (;) ήθελαν μέχρι πρόσφατα τουλάχιστον) απ' τη μεριά τους, να βγάλουν στο κλαρί τον ιαπωνικό στρατό: για να έχει πλήρη συμμετοχή στον «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας», αναλαμβάνοντας αποστολές σε «περιφερειακά προβλήματα» - ένας ευφημισμός που αφορά την ταϊβάν και την βόρεια κορέα....

Αυτοί οι αντιτρομοκρατικοί ευφημισμοί ανάβουν όλα τα κόκκινα λαμπάκια στο Πεκίνο - και όπως έχουμε γράψει παλιότερα το κινέζικο κράτος βρίσκεται σε φάση ραγδαίας αναδιάρθρωσης του στρατού του, αλλά και πολεμικού εξοπλισμού του σε άγνωστη έκταση τόσο με ρωσικά όπλα τελευταίας τεχνολογίας όσο και με δική του παραγωγή. Έχουν τα κινέζικα αφεντικά τους λόγους τους να εξοπλίζονται «προληπτικά»: ο ειρηνικός (άλλος ευφημισμός αυτός) ωκεανός είναι το νούμερο 1 στρατηγικό «μέτωπο» για τις ηπα, ενώ δεν σπανίζουν (το αντίθετο...) τα πονηστήρια αμερικανικών think tank που επιμένουν ότι η κίνα είναι η μεγαλύτερη μεσοπρόθεσμη απειλή για το αμερικανικό συμφέρον στην ασία. Και η ταϊβάν είναι πάντα εκεί....

Εξού και η σινορωσική «στρατηγική συμμαχία» προχωράει και πάει....

ειρηνικού, ο οποίος διαθέτει το 1/3 των πυρηνικών κεφαλών που βρίσκονται σε όπλα και μέσα του ρωσικού ναυτικού. Εκτεινόντας (φυσιολογικά...) την έννοια της «αντιτρομοκρατίας» ο ρωσικός στόλος του ειρηνικού έχει σχεδιάσει σημαντικές ασκήσεις για το 2003, έτσι ώστε να βελτώσει τις επιχειρησιακές του δυνατότητες. Ποτέ δεν ξέρεις....

Πέραν αυτών, ο' ότι λέγεται «διπλωματικό πεδίο», η ρωσική κυβέρνηση προσπαθεί να «φέρει κονύτερα» την «κοινοπολιτεία ανεξαρτήτων κρατών» και τον «οργανισμό συνεργασίας της Σαγκάης» που περιλαμβάνει εκτός απ' την ρωσία και την κίνα το καζακστάν, το τατζικιστάν, το κιργιστάν και το ουζμπεκιστάν, στη βάση κοινής πολιτικοστρατιωτικής αντιμετώπισης της «τρομοκρατίας». Οι κυβερνήσεις του καζακστάν και του κιργιστάν έχουν ήδη ταχθεί στο πλευρό της ρωσικής «οπτικής», η οποία σε πρώτο πλάνο δεν διαφοροποιείται απο τον γενικό αντιϊσλαμισμό. Αλλά μοιράζονται περισσότερα πράγματα, καθώς, όπως προέκυψε απο την τελευταία συνάντηση της «κ.α.κ.» στα μέσα νοέμβρη «δεν μπορούν να μείνουν αδιάφορες με τις ανακαταξεί κοντά στα σύνορά τους» - Βλέπε ιράκ.

Στη δίνη αυτού του παγκόσιου милитарιστικού παραληρήματος στην επικεφαλίδα του οποίου οι λέξεις «πόλεμος στην τρομοκρατία» είναι η αμοιβαία αποδεκτή παράφραση πολλών επεκτατισμών, το να γίνεται αντιληπτή η εκστρατεία στη μέση ανατο-

Μύγα και η φάρμακα

ρυθμό, το ιδεώδες του "Scientific Managment" του Τέιλορ, η "επιστημονική διαχείριση" δηλαδή, απλώνεται με εξίσου έντονους ρυθμούς σε όλον τον έμβιο κόσμο. Κι αν ο κάθε άνθρωπος στον πλανήτη που βλέπει τουλάχιστον μια μύγα κάθε μέρα δυσκολεύεται να καταλάβει ή αγνοεί εντελώς ότι έχει μπροστά του μια μηχανή, τότε φταίει το φτωχό "εννοιολογικό πλαίσιο" του.

Ας είναι... Όμως γιατί αυτός ο επιστημονικός έρωτας με τις μύγες; Η απάντηση μπορεί ίσως να βρεθεί στο Micromechanical Flying Insect, μια "ιπτάμενη συσκευή" μεγέθους 2,5 πόντων που φτιάχτηκε στο Berkley με την βοήθεια των γνώσεων του Dickinson. Επιτέλους μια μηχανή (που πετάει) σε μέγεθος κοντινό με αυτό της μύγας! Σωστά το έθεσε ο Ronald Fearing, ηλεκτρολόγος μηχανικός του Berkley που συνεργάστηκε για την κατασκευή: "πίσω από τον βιολόγο κρύβεται ένας πραγματικός μηχανικός"...

Χρηματοδοτές αυτού του project; Όχι βέβαια η γενική και αδιαφοροποίητη "πανεπιστημιακή κοινότητα" - όχι, το ενδιαφέρον είναι για προανατολισμένο. Χρηματοδότες ήταν το Office of Naval Research (γραφείο ερευνών του ναυτικού) και η Defense Advanced Research Projects Agency (υπηρεσία προηγμένων ερευνών σε θέματα άμυνας)... Στρατιωτικές υπηρεσίες και οι δύο. Μην ταραζέστε: μερικές φορές, όταν οι έρευνες, οι μελέτες, οι αναλύσεις, οι ιδέες είναι "ενδιαφέρουσες" βρίσκει το ρόλο του ένας συγκεκριμένος εντολέας. Και ποιός είναι πιο γενναιόδωρος απ' το κράτος;

Χρειάζεται αυτή η γενναιодωρία. Το "μικρομηχανικό ιπτάμενο έντομο", η μηχανή / μύγα κατάφερε να "σηκωθεί" στον αέρα - και το ρίγος όσον ήταν μπροστά δεν θα πρέπει να ήταν μικρότερο από εκείνο των αδελφών Ράιτ. Αλλά όσο εντυπωσιακό κιαν είναι το κατορθώμα, δεν φτάνει να "σηκωθεί" ή να διαγράψει μια τροχιά εντός του εργαστηρίου αυτό το μηχανικό έντομο. Πρέπει (η λέξη μέσα στα κατάλληλα εισαγωγικά) να μπορεί να κινηθεί μέσα στον πραγματικό κόσμο. Δηλαδή μέσα σε πολλών ειδών εμπόδια. Καινούργια ανάθεση για τον Dickinson και την ομάδα του.

Στο νέο εργαστήριό του στην Πασαντένα της Καλιφόρνια (μέσα ή έξω από τις εγκαταστάσεις της NASA;) ο Dickinson έχει εφοδιαστεί με την "rock 'n' roll fly arena". Όχι, δεν είναι μηχανήμα για πάρτυ. Είναι μια κυλινδρική κατασκευή με χιλιάδες πολύ μικρά φωτάκια, τα οποία (καθοδηγούμενα με ηλεκτρονικό υπολογιστή) "ξεγελούν" μια μύγα "κολλημένη" στην άκρη μιας ράβδου με ελεύθερα όμως τα φτερά της (πώς αλλιώς;) ότι πλησιάζει ή απομακρύνεται από αντικείμενα καθώς "πετάει" - "νομίζει" δηλαδή... Μικροκάμερες καταγράφουν τις κινήσεις των φτερών και των ποδιών της μύγας την ώρα που (υποτίθεται) αυτή προσπαθεί να αποφύγει ή να πλησιάσει σε κάτι... Οι κινήσεις αναλύονται και μεταφέρονται σε ένα πρόγραμμα προμοίωσης για να ελεγχθεί αν πράγματι αντιστοιχούν σε ικανοποιητική πτήση ενός "ελεύθερου σώματος"... Αν και τα αποτελέσματα δεν είναι ικανοποιητικά μέχρι τώρα, χρηματοδότες και τεχνικοί επιμένουν, και θα επιμείνουν. Η ιδέα ότι κάποιος απ' τους ανθρώπους του πλανήτη θα δει μια μέρα μια μύγα στο χέρι του, θα της δώσει σημασία, αλλά δεν θα μπορεί να την σκοτώσει φαίνεται ιδιαίτερα ελκυστική.

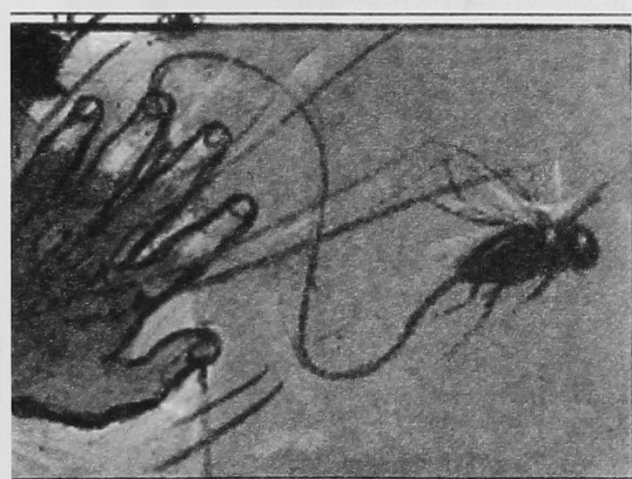
Γιατί όμως; Γιατί τόσος κόπος των βιολόγων μηχανικών; Γιατί η επιμονή της συγκεκριμένης "επιστημονικής διαχείρισης" της μύγας; Γιατί τα έξοδα του (όποιου) κράτους και των στρατιωτικών του υπηρεσιών; Ποιό επίτελους είναι το εργοστάσιο εντός του οποίου θα φανεί πρακτική αυτή η αναδιάρθρωση μέσων και μεθόδων κύριε Τέιλορ;

Μια μικρή είδηση ίσως δίνει κάποιαν απάντηση: "...Τον περασμένο Φεβρουάριο δοκιμάστηκε στον καναδά το Mentor. Είναι το πρώτο μηχανοκίνητο ορνιθόπτερο που αιωρήθηκε στον αέρα. Διαθέτει τέσσερις πτέρυγες, έχει μήκος περίπου 30,5 πόντους και ζυγίζει 453 γραμμάρια. Αλλά οι σχεδιαστές του ευελπιστούν ότι θα το μικρύνουν περισσότερο... Κάνοντάς το αποτελεσματικό για αποστολές εποπτείας χώρου".

Αυτό είναι το "εργοστάσιο": παντού. Κι ο «καθένας» στη δουλειά του.

Στο εξαιρετικό «ο ύπνος του τέρατος» ο E. Bilal φαντάστηκε μεταξύ άλλων «βιονικές μύγες» σε ειδικές αποστολές. Τουλάχιστον προμήθευσε τον ήρωά του με μία αφοσιωμένη γάτα τσίπης....

ΔΙΑΖΕΙ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΜΟΥ. ΤΩΡΑ!

ΚΑΝΟ ΜΙΑ ΚΙΝΗΣΗ. ΜΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ Ο ΑΜΙΡ ΠΟΥ ΑΓΑΖΕΙ ΝΑ ΑΠΟΥΧΑΝΟ

η μύγα και η συνείδηση

Η μικρή μεν θεαματική δε εκστρατεία της ανάλυσης του πετάγματος της μύγας δεν μας αποκαλύπτει έναν κόσμο που αγνοούσαμε. Είναι γνωστότερα - μέσω των μύγια - τα «κατορθώματα» της ανάλυσης πολύ μικρότερων οργανισμών (ιών, μικροβίων) και, τελικά, του dna διάφορων ζωικών ειδών, συμπεριλαμβανομένου του ανθρώπινου. Είναι όμως η εν λόγω επιχείρηση μια ικανή υπόδειξη της επέκτασης των τειλορικών μεθόδων πολύ μακρύτερα από όσο ο εμπνευστής τους θα μπορούσε να φανταστεί. Της επέκτασής τους παντού.

Ο ίδιος ο Dickinson εξάλλου δεν είναι μια προσωπικότητα που το όνομα και η προσφορά της θα μείνει στην ιστορία της τεχνοεπιστήμης. Λαμβανομένου υπόψη του πάνθεου των τεχνολογικών ερευνών και εφαρμογών ο Dickinson είναι, ίσως, μια «υπερεξειδικευμένη μύγα» στην παγκόσμια κυψέλη. Η προτασή του ότι η (κοινή) μύγα είναι «μηχανή» δεν αποτελεί παρά εφαρμογή της ιδέας ότι κάθε ζωή είναι μηχανή - μιας ιδέας που την διδάχτηκε και δεν την εφηύρε. Στην πραγματικότητα μάλιστα, η ανάλυση των κινήσεων των φτερών της μύγας έτσι ώστε να κατασκευαστούν μηχανικά ανάλογα για οποιαδήποτε χρήση, κινείται σαν διαδικασία έξω από τον «σκληρό πυρήνα» του βιοπληροφοριακού υποδείγματος. Γιατί αυτό το τελευταίο, σκοπεύοντας να πετύχει την γενική ανάλυση, την καταγραφή, την ταξινόμηση, την πρόβλεψη και τον έλεγχο κάθε ζωικής πρακτικής / συμπεριφοράς με όρους dna θέλει (ιδεατά) να βάλει την ίδια την μύγα να «συνεργαστεί» - και όχι το ρομποτικό της ομοίωμα Ενδεχομένως μια αποστολή ενός «μοντέλου» γενετικά τροποποιημένης μύγας να είναι (στο μέλλον) η εξόντωση κάποιου άλλου, «ενοχλητικού» εντόμου. Ενδεχομένως μια άλλη ποικιλία να προορίζεται για δηλητηριώδες όπλο...

Η περίπτωση λοιπόν του πετάγματος της μύγας είναι, με κάποιον τρόπο, «κλασσικό» ισοδύναμο της «μηχανικής αντιγραφής» των ανθρώπινων κινήσεων που προηγήθηκε σχεδόν έναν αιώνα: συν όλες οι δυσκολίες και τα τεχνικά προβλήματα του να καταγράφονται και να αντικαθίστανται μηχανικά κινήσεις τέτοιας μικροκλίμακας, από ένα ζωικό είδος που δεν προσφέρεται για «συνεννόηση» με τους επιστήμονες κατασκόπους του. Άλλοι ερευνητές, συνάδελφοι του Dickinson και με παρόμοια αξία, προσπαθούν να «αποκωδικοποιήσουν» το περπάτημα εντόμων με 4 ή 6 πόδια, για να λύσουν τα προβλήματα της στήριξης και της κίνησης ρομπότ σε ανώμαλο έδαφος... Κάποιοι τρίτοι, λίγο παλιότερα, αναλύοντας την «ακουστική όραση» των νυχτεριδών βελτίωσαν την κατασκευή ραντάρ... Αυτές και άλλες παρόμοιες περιπτώσεις βρίσκονται, από τυπική άποψη, στο ίδιο «επίπεδο» με τις αναλύσεις του Τέιλορ. Ένα επίπεδο που (είπαμε) έχει επεκταθεί.

Αλλά δεν είναι καθόλου επίπεδο το γενικό σχήμα της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης. Έχει μια κορυφή, και μια βάση. Στην κορυφή, που είναι η ποιοτική αιχμή της αναδιάρθρωσης, βρίσκεται η σύλληψη του κυττάρου σαν μηχανής, μια ιδέα που αναθεωρεί ριζικά την έννοια και τις μέχρι τώρα εφαρμογές της «μηχανικότητας». Όλες οι (θεωρούμενες σαν ελπιδοφόρες) αναλύσεις αυτής της έσχατης ζωικής κατάστασης, του κυττάρου, παραδέχονται πως για να είναι αυτή η «μηχανή» ζωντανή πρέπει να υπάρχει ένας βαθμός απροσδιοριστίας στις κινήσεις / αντιδράσεις της. Είναι η απροσδιοριστία που επιτρέπει στο «ζωντανό» (κι αυτή είναι η ουσιαστική διαφορά που το κάνει να είναι ζωντανό) να αλληλεπιδρά με το περιβάλλον του, και κατα συνέπεια να δημιουργεί πετυχημένες ή όχι «στρατηγικές επιβιώσης» μπροστά σε ολωσδιόλου καινούργια δεδομένα. Να μαθαίνει... Αν όμως αυτή η απροσδιοριστία ληφθεί σοβαρά υπόψη, τότε το κύτταρο, η εννοούμενη σαν «καθολική μηχανή» του μέλλοντος, δεν μπορεί να αναλυθεί ολοκληρωτικά με όρους «εσωτερικού» μηχανικού ντετερμινισμού: το κύτταρο δεν είναι ένα αυτόματο του οποίου μένει να αποκτυπιογραφηθεί η «εσωτερική συνέπεια». Κι αυτό είμαστε δεν είμαστε εμείς που το λέμε - είναι κορυφαίοι «ειδικοί» της κυριαρχίας...

Παραδείγματος χάριν ο κύριος νόμπελ χημείας του 1997 Ilya Prigogine. Γράφει κάπου ο (είπαμε, χημικός) Prigogine: «...Ιδιαίτερη βαρύτητα για εμάς έχουν οι χημικές αντιδράσεις που αποτελούν το πρότυπο των μη ανατρέψιμων διεργασιών. Εκτός από τη γενικότερη σπουδαιότητά τους, οι χημικές διεργασίες παίζουν θεμελιώδη ρόλο και στη βιολογία. Το ζωτικό κύτταρο παρουσιάζει μια ακατάπαυτη μεταβολική δραστηριότητα: χιλιάδες χημικές αντιδράσεις, που πραγματοποιούνται συγχρόνως, μετασχηματίζουν τα υλικά με τα οποία τρέφεται το κύτταρο, συνθέτουν τα θεμελιώδη βιομόρια και απομακρύνουν τα απορρίμματα. Σ' αυτήν τη χημική δραστηριότητα συντονίζονται σε μεγάλο βαθμό οι διαφορετικές ταχύτητες αντιδράσεων και ο εντοπισμός τους μεσ' το κύτταρο. Ωστε η βιολογική δομή συνδυάζει την τάξη και την δραστηριότητα, σε πλήρη αντίθεση με τις καταστάσεις ισορροπίας που παραμένουν αδρανείς, ακόμα και τις σχηματισμένες δομές... (ο τονισμός δικός μας) Είναι ιδιαίτερα ευφυείς αυτοί οι άνθρωποι τους οποίους ο Dickinson και κάθε τέτοιος μπορεί να αγνοεί, εφόσον έχει καταπαστεί με την ελπίδα μιας μηχανικής μύγας. Εκείνοι όμως έχουν καταπαστεί με την «φυσική της συνείδησης» και ξέρουν γιατί...

Στη βάση της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης βρίσκονται - εντελώς αντιθετικά! - πολύπλοκα σύνολα κυττάρων με ανθρώπινη μορφή: και τον προορισμό της (μισθωτής ή και άμισθης) εργασίας. Αυτή η αντιρωϊκή - σε σχέση με τα τεχνοεπιστημονικά κατορθώματα - αλήθεια υπεισέρχεται στην ιστορία τους σαν ανέκδοτο. Λέει, για παράδειγμα, ο Dickinson αναφερόμενος σε αναμνήσεις του από την εποχή των πειραμάτων του με το έλασμα μέσα στο δοχείο με το σιρόπι: «...Όλο το εργαστήριο κολλούσε από τη ζάχαρη... Γεγονός που εξόργισε τις καθαρίστριες, οι οποίες αρνήθηκαν να εργαστούν, ζητώντας από τους υπεύθυνους να πάρουν τα μέτρα τους».

Οι καθαρίστριες λοιπόν... που εξοργίστηκαν... και αρνήθηκαν να εργαστούν. Παράξενη δουλειά οι καθαρίστριες για την περίπτωση μας, επειδή αν αρνούσαν να εργαστούν για καιρό το σιρόπι και το εργαστήριο του ερευνητή του πετάγματος της μύγας θα τραβούσε πολλές, πάρα πολλές μύγες καταστρέφοντας, αν όχι τις συσκευές και τα

Πάνω αριστερά: το έντομο στο φυσικό του και σε μεγέθυνση. Αν αποδεχθεί πως οι λεπτές τρίχες τις μύγας έχουν και αεροδυναμική σημασία δεν αποκλείεται να τζετ του μέλλοντος να είναι μαλλιαρά.

Η μύγα και η συνείδηση

εργαλεία του πειράματος, οπωσδήποτε την ψυχική υγεία και διάθεση των ερευνητών. Άρα, τελικά, και το πείραμα. Μιλώντας πάντως και πιο γενικά, πόσο μακριά θα πήγαινε άραγε η επιστήμη και η τεχνολογία του αναπτυγμένου καπιταλιστικού κόσμου αν όλες οι καθαρίστριες του πλανήτη, μισθωτές ή άμισθες, με έναν συνωμοτικό συντονισμό αρνούταν να εργαστούν; Πόσο θα άντεχε η πρόοδος κάτω απ' την σκόνη - και πάνω στην ζάχαρη της; Πόσα ρομπότ θα δούλευαν (με την ηλεκτρομηχανική έννοια του «δουλεύω») μέσα στη σκόνη; Πόσες μικρομηχανικές μύγες με την υπογραφή του Dickinson θα τα κατάφερναν να πετάξουν και να «ελέγξουν τον χώρο», (ενδεχομένως τις ίδιες τις καθαρίστριες για το αν δουλεύουν - με την κοινωνική έννοια του «δουλεύω») αν οι καθαρίστριες δεν μάζευαν τη σκόνη;

Οι καθαρίστριες είναι ένα παράδειγμα. Η δουλειά που κάνουν δεν μπαίνει πουθενά άμεσα στην τεχνοεπιστημονική διαδικασία, είτε αυτή είναι προσανατολισμένη στην αυτιοκρατική ανάλυση που θα γίνει μετά μηχανική σύνθεση, είτε είναι προσανατολισμένη στην ανάλυση και την ανασύνθεση των βαθμών απροσδιοριστίας ενός, οποιουδήποτε, συστήματος. Οι καθαρίστριες φροντίζουν «απλά» (όπου η έννοια της απλότητας σημαίνει, ακριβώς, ότι βρίσκονται έξω από εκείνο που αυτοορίζεται σαν «σύνθετο»...) να είναι εφικτή η διαδικασία, απ' την άποψη τουλάχιστον της καθαριότητας. Για να το πούμε αλλιώς: οι καθαρίστριες εξασφαλίζουν ότι το εργαστήριο του Dickinson (π.χ.) δεν θα κολλάει παντού απ' τη ζάχαρη και δεν θα γεμίσει απρόσκλητες και μη προορισμένες για ανάλυση μύγες, «παράγοντας καθαριότητα» δηλαδή, φροντίζουν για έναν βασικό (αλλά υποτιμημένο στην αγορά εργασίας...) όρο αναπαραγωγής της έρευνας, της επιστήμης. Φροντίζουν πως και αύριο, και μεθαύριο, και παραμεθαύριο, και πάντα θα είναι εφικτή η συνέχεια της ανάλυσης του πετάγματος της μύγας...

Δοθέντος ότι κάνουν αυτή την τόσο κρίσιμη δουλειά ενώ είναι έξω μόνο από το οικονομικό όφελος της επιστήμης (γιατί αυτές, σαν συγκεκριμένες καθαρίστριες, αύριο μπορεί να καθαρίζουν ένα γηροκομείο) αλλά και από την «ηθική», την «συναισθηματική» επιβράβευση που θα λάβει ο βιολόγος μηχανικός και η ομάδα του (ομάδα συνήθως στην οποία συμμετέχουν φοιτητές άμισθοι, ιδιαίτερα όμως καβλωμένοι υπέρ της τεχνοεπιστημονικής προόδου), επειδή λοιπόν οι καθαρίστριες είναι ταυτόχρονα μέσα και έξω από το κόλπο, το να αρνηθούν να δουλέψουν δεν είναι ακριβώς εκείνο το είδος του ανέκδοτου που γελάνε όλοι μόλις το ακούσουν. Πάνω σ' αυτό, πάνω δηλαδή στο ότι η άρνηση εργασίας (αυτής της τόσο τιποτένιας εργασίας...) δεν είναι καθόλου για γέλια, είναι πιθανό - αν όχι σίγουρο - πως οι Dickinson και οι Prigogine θα έχουν μια παράξενη συνάντηση. Οι μεν θα αναρωτηθούν αν και με ποιές προϋποθέσεις θα μπορούσαν να κατασκευαστούν ρομπότ καθαριότητας - για να έχουν το κεφάλι τους ήσυχο. Οι δε θα επιβεβαιώσουν ότι η άρνηση εργασίας είναι μια τυπική κατάσταση εκτός ισορροπίας, ενδεικτική της εξελιξιμότητας ενός συστήματος...

Αν η συνάντηση ενός ορισμένου επιπέδου της τεχνοεπιστημονικής αναδιάρθρωσης του καπιταλισμού (της επέκτασης του Τειλορισμού για παράδειγμα) με την κορυφή, με την αιχμή της αναδιάρθρωσης (την θεωρία του χάους και τις πολύτιμες πρακτικές εφαρμογές της) είναι παράξενη επειδή επιβάλλεται, κατα κάποιον τρόπο, απ' τη βάση, απ' το γεγονός ότι οι καθαρίστριες αρνούνται να εργαστούν (και ποιός ξέρει τί άλλο μπορεί να βάλουν στο μυαλό τους;) δεν παύει ωστόσο να είναι χρήσιμη. Αποκαλυπτική ίσως.

Πρώτα επειδή δείχνει ένα πολύ συγκεκριμένο κίνητρο της εξέλιξης της επιστήμης και της τεχνολογίας. Το κίνητρο του οποιουδήποτε Dickinson μοιάζει περιορισμένο στην «περιέργεια» για το πέταγμα της μύγας - και στις εφαρμογές που θα έχει η λύση του μυστηρίου, όταν βρεθεί. Αλλά ο κόσμος, συμπεριλαμβανομένου εκείνου του ειδικού τμήματός του που χρηματοδοτεί την λύση τέτοιων και πολλών άλλων μυστηρίων, δεν είναι ο κόσμος των μυγών. Και το κίνητρο όλων των επιμέρους κινήτρων δεν είναι άλλο από τον έλεγχο: τον έλεγχο επι των δυνατοτήτων της φύσης, πρώτα και κύρια όμως τον έλεγχο επι των ανθρωπίνων δυνατοτήτων. Η εργασία, με την έννοια της ελεγχόμενης (με τον μισθό ή αλλιώς) δημιουργικότητας είναι η πρώτη στη λίστα του ελέγχου.

Ύστερα οι νέες νοηματοδοτήσεις της αναδιάρθρωσης, μαζί με τα τεχνικά κατορθώματά της, δημιουργούν ένα είδος γυαλιστερής, λαμπερής σύγχυσης ως προς το αν και πού να βρίσκεται η αξία των πραγμάτων και των σχέσεων σήμερα. Είναι η ανάλυση του πετάγματος της μύγας και ύστερα η κατασκευή ενός ρομπότ μινιατούρας που «δίνει αξία» στο σκουπίσμα του εργαστηρίου, ή είναι το σκουπίσμα που δίνει αξία, για παράδειγμα, στην βιντεοσκόπηση της εξαπατημένης δεσπώτριας μύγας μέσα στην rock 'n' roll fly arena κόνοντάς την εφικτή; Εκείνοι που με τον α ή β τρόπο έχουν αναλάβει το σχετικό πόστο της ιδεολογίας λένε πως συμβαίνει το πρώτο: η «αξία» του υπάρχοντος κοινωνικού συστήματος βρίσκεται, το λιγότερο, σε διάνοιες και πειραματισμούς, σε τεχνικές δυνατότητες και εφαρμογές, σε αλγόριθμους και πατέντες «αναπτυγμένες». Εμείς λέμε το ανάποδο: η αξία βρίσκεται

(πάντα χάρην παραδείγματος) στα χέρια της καθαρίστριας, και τελικά: στην άρνηση του σκουπίσματος.

Αν είναι σωστό πως η έλλειψη ενός προσώπου, ενός πράγματος, μιας σχέσης δείχνει με ακρίβεια την αξία του/της, δεν χωράει δεύτερη συζήτηση. Θα καταλάβαινε ακόμα και ο κάθε Dickinson ... Λόγω της αλλοτρίωσης του μόνο, όμως, στην περίπτωση που θα ζημερώνταν ξαφνικά σε έναν κόσμο χωρίς ούτε μια μύγα.

Εκπαιδευμένη (και ερωτευμένη!) μύγα από το «η οδύσσεια του Asterix» - συνοδός κατασκόπου της Ρώμης. Όποιος έχει τη μύγα ... φυλλιάζεται!

Οι άνθρωποι πάνω απ' τα κέρδη

...Τίς μερικοί διερωτηθούν: είναι δουλειά του επιχειρηματία να προβληματίζεται με τα δικαιώματα των μεταναστών, τη διαβρωτική ανεργία ή τα διάφορα κοινωνικά προβλήματα της χώρας; Έχει τον χρόνο, αλλά και τις απαιτούμενες γνώσεις, για να ασχοληθεί με τέτοια θέματα; Στη σημερινή διεθνοποιημένη οικονομία με τον σκληρό ανταγωνισμό, όπου εκατό σημαντικόι παράγοντες απαιτούν την αμείωτη σκέψη και προσοχή του, είναι δυνατόν, είναι οσοστό να διασπάται η επιχειρηματική του προσπάθεια με θέματα ξένα προς την επίσημη και ίσως με αμφίβολη αποτελεσματικότητα;

...Στον σημερινό κόσμο που μεταβάλλεται συνεχώς και με ταχείς ρυθμούς, η λειτουργία μιας επιχείρησης μέσα στο πλαίσιο του νόμου με αποκλειστικό σκοπό την κερδοφορία δεν αρκεί. Γιατί ο νομοθέτης αρχει να προσαρμόσει στις συχνές αλλαγές των πραγματικών συνθηκών, να θεσπίσει τις αναγκαίες αρχές για τις νέες εξελίξεις και να ξεχωρίσει το αποδεκτό από το απαράδεκτο. Οπότε η κοινωνία συχνά προηγείται του νομοθέτη με νέες αντιλήψεις για το επιθυμητό και το ανεπιθύμητο.

Και η επιχειρηματική κοινότητα, που θεωρείται από τους πιο δημιουργικούς και αποτελεσματικούς συντελεστές αυτής της οικουμενικής κοινωνίας, οφείλει να συμβάλει με ουσιαστική συμμετοχή στη συλλογική προσπάθεια. Ζητούμενο λοιπόν είναι η επιχείρηση να ενσωματώσει στις αξίες της και στο επιχειρηματικό της όραμα την ευρύτερη έννοια της εταιρικής κοινωνικής ευθύνης - όπως ακριβώς έχουν ήδη περιληφθεί τα δικαιώματα του εργαζόμενου και η προστασία του περιβάλλοντος...

Λόγια του Θεόδωρου Παπαλεξόπουλου, διευθύνοντα συμβούλου της τοιμενοβιομηχανίας Τιτάν, κατά την τελετή υπογραφής εκ μέρους της εταιρείας του «οικουμενικού συμβόλαιου» του ΟΗΕ για την «εταιρική κοινωνική ευθύνη»...

Διαφήμιση; Όχι ακριβώς. Μάλλον «επιχειρηματική υποθέτηση ορισμένων κοινωνικών ευθυνών». Η εταιρεία (όπως και όλες όσες έχουν υπογράψει το «οικουμενικό συμβόλαιο») θα πρέπει να παράγει συγκεκριμένο κοινωνικό έργο. Που θα ελέγχεται από τον ΟΗΕ...

Μην σας φαίνεται παράξενο. Και τα αφεντικά άνθρωποι είναι... Πότε πότε (σκαφαλωμένοι) -πάνω απ' τα κέρδη...

Ο γύρος του κόσμου, απ' το Μαντούδι στο Τέρμινο μερέζε

Η βιομηχανική εργατική τάξη της ιταλικής φλέγεται. Τα εργοστάσια της fiat (το μεγαλύτερο ιδιωτικό εργοστάσιο στη χώρα) βρίσκονται στο επικέντρο, κι ακόμα περισσότερο εκείνο που βρίσκεται στο Τέρμινο μερέζε, στη βόρεια Σικελία: το εργοστάσιο κλείνει, οι 1800 που δουλεύουν εκεί απολύονται, κι αυτό δεν είναι παρα η αρχή. Ακολουθούν άλλοι 6.000. Η άλλοτε κραταιά (τόσο οικονομικά όσο και πολιτικά) ιταλική αυτοκινητοβιομηχανία πρέπει να «αναδιάρθρωθεί» για να ακόμα φερνά, περνώντας στα χέρια της general motors, χωρίς όμως αυτούς τους δύστροπους και με μακριά αγωνιστική ιστορία εργάτες. Κάποια τμήματα της επιχείρησης θα κλείσουν οριστικά...

Το ότι η αυτοκινητοβιομηχανία, σαν κλάδος, περνάει μια παρατεταμένη κρίση είναι γεγονός. Το άλλο γεγονός είναι εκείνο το ιδιαίτερο, αλλά όχι άγνωστο, είδος απόγνωσης που υποβόσκει στους μαζικούς και δυναμικούς αγώνες των εργατών της fiat εναντίον του κλεισίματος εργοστασίων και των απολύσεων. Απεργίες, διαδηλώσεις, αποκλεισμοί δρόμων και λιμανιών (ειδικά στη Σικελία)... Όλα αυτά είναι γνωστά από δεκάδες εργατικούς αγώνες των τελευταίων 15, ακόμα και 20 χρόνων, που είχαν παρόμοιο στόχο: την εναντίωση σε διάφορες φάσεις της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης. Από τους άγριους αγώνες των άγγλων ανθρακωρύχων ως εκείνους των εδώ εργατών στις διάφορες «προβληματικές» στις αρχές της δεκαετίας του '90 η τροχιά είναι λιγότερο ή περισσότερο προδιαγεγραμμένη: ως προς τους άμεσους στόχους τους αυτές οι «αμυντικές» κινητοποιήσεις, οσοδήποτε βίαιες και αν είναι, θα ηττηθούν. Νωρίτερα ή αργότερα η προσταγή των αφεντικών θα αφαιρέσει το «επιμέρους έδαφος» στο οποίο πατούν οι συγκεκριμένοι αγώνες. Η προσπάθεια αυτοσυμπόλησης δύο εργατών στις πρόσφατες απεργίες στο Τέρμινο μερέζε είναι ίσως η σημάδουρα της υπόγαιης επίγνωσης: σε όλες τις φάσεις της αναδιάρθρωσης η βιομηχανική εργατική τάξη βρέθηκε στα σκοινιά.

Είναι όμως αυτή η μοναδική διάσταση τέτοιων εργατικών αγώνων; Είναι δυνατό να «αυτομεταποσούν» το κέντρο βάρους τους κατα τέτοιον τρόπο ώστε ακόμα και να συγκεκριμένα κάθε φορά αιτήματα (αιτήματα ρεφορμιστικά έτσι κι αλλιώς, του είδους «δικαίωμα στη δουλειά») ηττηθούν, το προλεταριάτο σε σύνολο, οι συγκεκριμένοι αγωνιζόμενοι σαν τμήμα του προλεταριάτου, και τελικά ο ανταγωνισμός να βγουν κερδισμένοι;

Όσοι/ες έχει συμβεί να ασχοληθούν με το τι συνέβη «μετά την ήττα» τέτοιων μαζικών και δυναμικών αγώνων (και οι περιπτώσεις των ελληνικών εργοστασίων είναι κοινές ώστε να αξίζουν αυτήν την έρευνα), ξέρουν πως το χειρότερο δεν είναι η ήττα αυτή η ίδια, αλλά η διάλυση, η απογοήτευση, η επιστροφή στην «ατομική μοίρα» που ακολουθούν. Δίνοντας τον «υπερ πάντων αγώνα» σε περιπτώσεις αναδιάρθρωσεων / απολύσεων μεγάλης κλίμακας η συνδικαλισμένη βιομηχανική εργατική τάξη έχει «παίξει» σε πολλές περιπτώσεις τα πάντα: τις μορφές οργάνωσής της, την αλληλεγγύη και τη συλλογικότητα που ανθίζουν στη διάρκεια του αγώνα, τις ιδέες τις συναισθηματικές και ψυχολογικές αντοχές όσων βρίσκονται στις μακροχρόνες απεργίες, καταλήψεις εργοστασίων, συγκρούσεις κλπ.

Το παράδοξο αυτής της ιστορίας είναι πως «παίζοντας τα πάντα» (η λέξη «παίζω» είναι καταχρηστική, κανείς δεν «παίζει»...) και κερδίζοντας «προς στιγμήν» αυθεντι-

η λαστιχένια και η σιδερένια (αλυσίδα)

Υπάρχει περίπτωση το μεγάλο κόλπο της «ευελξίας του χρόνου εργασίας» να μνημονεύεται στο μέλλον απ' τα αφεντικά σαν μια όχι και πολύ καλή ιδέα; Μην απαντήσετε κατηγορηματικά «όχι αποκλείεται, η ευελξία είναι η πιο προχωρημένη σατανική ιδέα του κεφάλαιου». Όχι, τουλάχιστον, πριν ρίξετε μια ματιά στα παρακάτω.

Τα νέα έρχονται από την ιαπωνία, και από επιχειρηματικούς ομίλους που δύσκολα θα έλεγε κανείς ότι δεν ξέρουν τί τους γίνεται. Στις εργασιακές σχέσεις στην ιαπωνία η «ευελξία» και οι όροι της μπήκαν σε εφαρμογή το 1988. Έκτοτε, και μέχρι το 1999, ήταν σταθερά ανοδική η τάση στα ποσοστά εργαζόμενων που έμπαιναν είτε με την θέλησή τους είτε κατόπιν του εργοδοτικού σχεδιασμού σ' αυτόν τον νεωτερισμό. Εκείνη τη χρονιά το 5,7% των ιαπωνέζικων εταιρειών είχε βρει στην «ευελξία» φάρμακο για πολλά. Ή έτσι νόμιζε. Γιατί τώρα το πράγμα δεν φαίνεται το ίδιο χρήσιμο. Οι μεγαλύτερες φίρμες ανθεωρούν τις προτιμήσεις τους και ξανακαλύπτουν τις αρετές του «σταθερού» ωράριου.

Η Canon, για παράδειγμα, αποφάσισε να καταργήσει την «ευελξία» του χρονοδιαγράμματος εργασίας. Σε πολλά απ' τα τμήματά της, όπου η δουλειά είναι οργανωθεί σε ομαδική βάση, το να έχει ο καθένας διαφορετικό ωράριο αποδεί-

χτηκε προβληματικό - έτσι διαπίστωσαν οι ερευνητές της εταιρείας.

Δύο ακόμα μεγάλοι όμιλοι, της Fujitsu και της Sharp, ετοιμάζονται να ξαναγυρίσουν στα «παλιά». Η Fujitsu εισήγαγε την «ευελξία» στα 1989, αλλά διαπίστωσε ότι έτσι δυσκολεύεται η ροή και η ανταλλαγή πληροφοριών (σχετικών με την εργασία) ανάμεσα στους εργαζόμενους.

Θα ήταν κάπως βιαστικό να αποχαιρετήσουμε από τώρα το «ευέλικτο και ελαστικό ωράριο». Κι αυτό επειδή τόσο η σύλληψη του όσο και η εφαρμογή του (είτε ξεκίνησαν απ' τα κάτω, απ' την εξέλιξη των κοινωνικών αναγκών είτε επιβλήθηκαν και απ' τα πάνω) είχαν να κάνουν με περισσότερο πράγματα απ' την διαχείριση της εργασίας με την στενή έννοια: υπό το δόγμα της ευελξίας και της ελαστικότητας ολόκληρο το φορντικό μοντέλο 8 + 8 + 8 (ώρες δουλειάς, ώρες διασκέδασης / κατανάλησης, ώρες ύπνου) μπήκε σε «επανοδιαπραγμάτευση». Αλλά όπως παραδέχονται τα ίδια τα αφεντικά τώρα η κρίση κάνει πιο έντονα τα προβλήματα που δημιουργεί στην «αποδοτικότητα» της «συλλογικής» εργασίας ο δύσκολος συντονισμός μεταξύ ελαστικών και ευέλικτων εργαζόμενων.

Τα σπινθήρια πειραματισμών έχουν μικρήνει. Ο παλιός καλός στρατώνας ίσως περιμένει κάπου τον γωνία.

κός κομμουνιστικές εμπειρίες, δεν δίνεται καμία προσοχή στο «μετά» (την πιθανή ήττα)... Το να έχουν οι εργάτες που αγωνίζονται σε τέτοιες περιπτώσεις ένα συλλογικό σχέδιο για «μετά την ήττα» θεωρείται ηττοπαθές, περίπου το συνώνυμο προδοσίας. Κι όμως: αυτό το «μετά» έχει αποδειχθεί, από πολλές απόψεις, ακόμα σημαντικότερο για τους τακτικούς συζητησιμούς απ' το ίδιο ο αγώνας. Γιατί αν «μετά» το τέλος μιας τόσο σκληρής σύγκρουσης τα αφεντικά καταφέρνουν να μετατρέπουν το μαχημένο ταξικό συλλογικό υποκείμενο σε ένα θρόισμα καταβεβλημένων, βαθιά ηττημένων, συνειδησιακά αποδεκατισμένων ανθρώπων, τότε έχουν πετύχει νίκη πολύ μεγαλύτερης εμβέλειας από το κλείσιμο του ενός ή του άλλου εργοστασίου. Δεν έχουν ξεφορτωθεί, απλά, μια συλλογική ανταγωνιστική οργάνωση εργατών από ένα συγκεκριμένο σημείο του (γενικού) καπιταλιστικού κάτεργου- των έχουν ξεφορτωθεί από κάθε σημείο του. Δεν φοβούνται πως αυτοί/ες θα τους ξαναβρουν μπροστά τους με κάποια άλλη αφορμή- ξέρουν ότι (γενικά μιλώντας) αυτοί/ες τους «διάλυσαν»...

Όμως οι συλλογικές μορφές δράσης, αλληλεγγύης, αλληλοσπινθήριξης, ακόμα και σύγκρουσης που έχουν αναπτυχθεί σε πολλές «ή των ή επι τις αμυντικές» στιγμές της βιομηχανικής εργατικής τάξης, μορφές που ξεπερνούν (αν και συνήθως δεν καταργούν) τον συνδικαλισμό, είναι ένα πολύ ακριβό τομάρ για να το πουλήσει κανείς εύκολα - πρώτα και κύρια οι ίδιοι εκείνοι που έχουν αγωνιστεί και κατακτήσει αυτές τις μορφές. Τι λείπει όμως, παρόλα αυτά, και το τομάρ τελικά «χαρίζεται» σ' αφεντικά;

Έχουμε τη γνώμη πως λείπει ο προσανατολισμός (και ο σχεδιασμός) για εκείνες τις μορφές αλληλεγγύης και αμοιβαίας υποστήριξης που μπορούν να υπάρξουν χωρίς «κοινό χυρό και χρόνο εργασίας» - μορφές «αποεδαφοποιημένες» κατα κάποιον τρόπο... Αλλά μορφές για μετά την ήττα, μετά τις απολύσεις, μορφές λειτουργικές, μορφές οργάνωσης προς χρήση για μετά την διαφορά όσων απαρτίζουν τις αγωνιζόμενες κοινότητες στον απέραντο καπιταλιστικό χωρόχρονο. Η εκ των προτέρων έννοια για συλλογική οικονομική αλληλοβοήθεια, και για οργάνωση «νόμιμων» ή όχι αλλά πάντως κοινωνικών τρόπων χρηματοδότησης ενός ταμείου που μετά την απεργία παύει να είναι «απεργιακό» και γίνεται «κοινωνικό ενάντια στην εξατομικεύση» είναι, για παράδειγμα, ιδιαίτερα σημαντική. Όπως σημαντική είναι η πρόνοια (και η οργάνωση) της διατήρησης των κοινωνικών σχέσεων που μαχητικά κατακτήθηκαν μέσα απ' τον αγώνα (και που ύστερα χάνονται και ξεφεύγουν σε στείρες αναμνήσεις όταν ο «καθένας πρέπει να τραβήξει τον δρόμο του για να επιζήσει») μέσα από τακτικές συναντήσεις, είτε είναι αυτές κοινές ή χωριστές, είτε είναι πιο πολιτικές διαδικασίες... κρατώντας ανοικτή την δυνατότητα ακόμα και καινούργιων κοινωνικών αγώνων μέσα από άλλες ευκαιρίες. Κάνοντας εφικτή την συλλογική μετάδοση των «παλιών» εμπειριών σε νέους αγώνες.

Σημαντική είναι, με δυο λόγια, η πρακτική και πραγματοποιήσιμη επιλογή των εργατών, των προλεταρίων, να μην «διλύονται» μετά από συγκρούσεις που - απ' τη μεριά των αφεντικών - διεξάγονται ακριβώς μ' αυτόν τον στόχο, να τους διαλύουν στο μεγαλύτερο δυνατό βαθμό. Το να χάσεις έναν μισθό απ' τον οποίον ζεις, αν είναι 40 ή 50 χρονών, είναι κάτι βαρύ. Το να χάσεις όμως και τους συντρόφους σου του αγώνα κάνει τα πράγματα εντελώς καταθλιπτικά... Και μέσω της κατάθλιψης το ταξικό μίος γίνεται αυτοκαταστροφική... οι προλεταριοί τις έχουν σπουδαγμένες όλες τις εκδοχές της....

Αυτό είναι που θέλουν τ' αφεντικά. Αυτό τους δίνει πολύτιμο χώρο και χρόνο.

ακόμα στο «χύμο» λάδι είσαι;
σε τενεκέ: «απ' το χωριό»;

όχι με καπναλωτή μη ξηγήσαι έτσι ΕΥΓΙΝΑ!!
ζήτα μόνο τυποποιημένο!!

(επιβεβαιώσε το στο βενζινοστάσιο: «δίκονο» και «επιδρονο» λάδι, σημασία αγνά λάδι ηλικίας 2 και 4 χρόνων αντίστοιχα)
ΜΙΑ ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

Παραπεταμένες σ' ένα στενό διάδρομο πίσω από μια σειρά παπουτσάκια στην παλιά πόλη της Τζενίν, είναι ένας σωρός μεταλλικές πόρτες, που η κάθε μια έχει μια τρύπα όσο δυο φορές η ανθρώπινη γροθιά εκεί που κάποτε ήταν η θέση της κλειδαριάς. Καινούργιες πόρτες, ευγενική προσφορά του δήμου, φρεσκοβαμμένες λευκές φυλάνε τώρα την είσοδο κάθε σπιτιού, και οδηγούν ρυθμικά το κατερίμι σε ένα αδιέξοδο, όπου στέκεται ένα μικρό δίπατο σπίτι χωρίς εξώπορτα να προστατεύει την ιδιωτικότητά του.

Το αναμενόμενο τέλος του Iyad Sawalha

Στην πραγματικότητα δεν έχει μείνει εκεί ιδιωτικότητας για να φυλαχτεί. Όλες οι πόρτες του σπιτιού είτε λείπουν, είτε κρέμονται ξεχαρβαλωμένες απ' τους μεντεσέδες τους. Στον επάνω όροφο οι τοίχοι είναι μισογκρεμισμένοι, ένα μέρος του ταβανιού λείπει εντελώς, σωροί με μπάζα από πέτρες, τσιμέντο και χρώμα είναι απλωμένοι παντού, και στο πάτωμα υπάρχει μια μεγάλη τρύπα με ένα μεγάλο μυτερό σίδερο να εξέρχεται στο κέντρο της.

Η κατάσταση του κάτω πάτωμα είναι ακόμα χειρότερη. Ένα στενό πέρασμα γεμάτο με ακόμα περισσότερα μπάζα οδηγεί σε μια τρύπα στον τοίχο. Πίσω απ' αυτήν, μέσα στο σκοτάδι, μπορεί να διακρίνει κανείς μια βαθιά σπηλιά, μαύρη από τις εκρήξεις που έγιναν μέσα της, με τα τοιχώματά της διάστικτα απ' τις τρύπες που έκαναν εκατοντάδες σφαίρες. Όπως στέκεται μπροστά στην τρύπα, στο αριστερό σου χέρι, μια πόρτα πάει σ' ένα δωμάτιο, που μετα δυσκολίας το αναγνωρίζεις σαν κουζίνα, από μια σιδερένια σκάφα που ξεχωρίζει ανάμεσα στα μπάζα στο πάτωμα. Κάποτε αυτό το δωμάτιο και η σπηλιά χωρίζονταν από ένα τοίχο, που τώρα πια δεν υπάρχει.

Αυτό, εκτεθειμένο πια στη θέα, είναι το μέρος που κρυβόταν ο 28χρονος Iyad Sawalha, επικεφαλής των ταξιαρχιών του Al-Qud, της στρατιωτικής πτέρυγας της ισλαμικής Τζιχάντ στην βόρεια περιοχή της δυτικής Όχθης, ο άνθρωπος που φοβόταν και καταζητούσε περισσότερο από οποιονδήποτε άλλον το Ισραήλ τελευταία. Ο στρατός τελικά τον βρήκε και τον σκότωσε τα χαράματα της 9ης Νοέμβρη, ύστερα από τρίωρο ψάξιμο και μια μάχη που ερείπωσε την γύρω περιοχή.

Σύμφωνα με τον ισραηλινό στρατό ο Sawalha ήταν ο εγκέφαλος δύο από τις πλέον φονικές επιθέσεις αυτοκτονίας σε λεωφορεία στο βόρειο Ισραήλ. Τριανταένας συνολικά άνθρωποι πέθαναν σε δύο επιθέσεις, κατά τις οποίες αυτοκίνητα γεμάτα εκρηκτικά έπεσαν πάνω σε λεωφορεία, ένα κοντά στην Afula στις 5 Ιούνη, και ένα άλλο κοντά στην Hadera στις 21 Οκτώβρη.

Η ιστορία της τελευταίας νύχτας του Sawalha είναι ανατριχιαστική. Όχι τόσο εξαιτίας της τελευταίας απειλημένης μάχης που έδωσε καθώς οι στρατιώτες περικύκλωσαν το σπίτι του, όσο λόγω της πλήρους αδιαφορίας του ισραηλινού στρατού για τις ζωές όσων ζούσαν κοντά του.

Ένας γείτονας, ο Khaled Kamil, 39 χρονών, έχει ήδη δώσει την μαρτυρία του στην ισραηλινή οργάνωση ανθρωπίνων δικαιωμάτων Btselem, λέγοντας ότι ο στρατός τον έκανε ανθρώπινη ασπίδα για να μπει στο σπίτι του Sawalha, ενόσω ο μαχητής της ισλαμικής Τζιχάντ κρυβόταν μέσα.

Ο Kamil είναι ένας ανάμεσα σε πέντε περιπτώσεις που ο στρατός χρησιμοποίησε παλαιστίνιους σαν ανθρώπινη ασπίδα – μια τακτική που ονομάζεται "η προσαγωγή του γείτονα" – μετά την απαγόρευση της πρακτικής αυτής από τα ισραηλινά δικαστήρια τον Αύγουστο. Κατά την διάρκεια της ισραηλινής επιδρομής στις πόλεις της Δυτικής Όχθης τον Απρίλιο και τον Ιούνιο η "προσαγωγή του γείτονα" χρησιμοποιήθηκε κατά κόρον. Το δικαστήριο διέταξε την απαγόρευσή της μετά τον θάνατο του 19χρονου παλαιστίνιου Nidal Abu-Mukhsan, που σκοτώθηκε ενώ οι ισραηλινοί στρατιώτες τον χρησιμοποιούσαν σαν ανθρώπινη ασπίδα σε μια έρευνα για την ανακάλυψη του ακτιβιστή της Χαμάς Nassar Jarar στην πόλη Tubas στις 8 Αυγούστου.

Το νομικό κέντρο Adalah στο Ισραήλ χρησιμοποιεί αυτές τις πέντε περιπτώσεις σαν ντοκουμέντο για να πείσει τα δικαστήρια να δικάσουν τον ισραηλινό στρατό και την κυβέρνηση.

Ο στρατός έχει κληθεί σε απολογία την άλλη εβδομάδα. Αν αναγκαστεί να παραδεχτεί πως όντως παλαιστίνιοι έχουν χρησιμοποιηθεί σαν ανθρώπινη ασπίδα μετά την απαγόρευση, ο στρατός θα υποστηρίξει ότι πρόκειται για μεμονωμένες περιπτώσεις στρατιωτών που δεν υπάκουσαν στις διαταγές.

Ωστόσο ο Kamil δεν ήταν ο μόνος που χρησιμοποιήθηκε σαν ανθρώπινη ασπίδα στο κυνήγι του Sawalha. Τρεις άνθρωποι χρησιμοποιήθηκαν από τον ισραηλινό στρατό μ' αυτόν τον τρόπο εκείνο το βράδυ. Διαφορετικές στρατιωτικές δυνάμεις, καθώς πλησίαζαν από διαφορετικές κατευθύνσεις στην κρυψώνα, πήραν διαφορετικούς ανθρώπους σαν ανθρώπινες ασπίδες, λέγοντας ότι η "προσαγωγή του γείτονα" διατάχτηκε από έναν ανώτερο αξιωματικό.

Ένας από τους υπόλοιπους δύο ήταν η γυναίκα του Sawalha, η Miriam Melhem, μια 18χρονη κρατική καταγωγής, που παντρεύτηκε τον Sawalha μερικές βδομάδες πριν τον θάνατό του. Τον είχε συναντήσει πριν 2 χρόνια όταν πήγαινε σχολείο στο Kfar Rai, ένα κοντινό χωριό, όπου ζει η οικογένεια του πατέρα της. Γύρισε από την Κροατία, όπου ενδιάμεσα ζούσε με την μητέρα της, τον Ιούνιο για να παντρευτεί τον Sawalha. Ο πατέρας της, ο Sameer Melhem, πιστεύει ότι μάλλον είναι έγκυρος.

Δεν στάθηκε δυνατό να βρούμε την Miriam και να μας πει τί έγινε το βράδυ της 9ης Νοέμβρη, γιατί συνελήφθη αμέσως μετά. Κρατήθηκε για ανάκριση σε ισραηλινή φυλακή μέχρι την περασμένη Τετάρτη, οπότε οδηγήθηκε ενώπιον στρατιωτικού δικαστηρίου με την κατηγορία της υπόθαλψης τρομοκράτη. Το δικαστήριο απέρριψε το κατηγορητήριο και διέταξε την απελευθέρωσή της, αλλά προς το παρόν κρατείται και απειλείται με απέλαση κατηγορούμενη ότι βρίσκεται παράνομα στην περιοχή.

Ο πατέρας της λέει ότι η Miriam ήξερε ότι ο Sawalha ήταν πολύ μαχητικός. "Αλλά δεν πιστεύω ότι ήξερε ακριβώς την έκταση των δραστηριοτήτων του μέχρι τον γάμο τους" λέει. "Ήταν νέα, και της άρεσε να ζήσει σαν σε ταϊνιά. Ο Iyad ήταν ήρωας για τους δικούς του, και νομίζω ότι σκέφτηκε ότι η ζωή της μαζί του θα ήταν μια μεγάλη περιπέτεια".

Ο Sawalha που κατάγεται από το Kfar Rai ήρθε με την Melhem στη Τζενίν μετά το γάμο τους και νοίκιασε το σπίτι σε ένα σοκάκι μισοβουλαιαμένο κάτω απ' το απίπεδο του κεντρικού δρόμου, μέσα στην παλιά πόλη. Οι γείτονες επιμένουν ότι δεν ήξεραν την πραγματική ταυτότητα εκείνων που έμεναν εκεί, ένας ισχυρισμός καθόλου απίθανος αν λάβουμε υπόψη μας ότι ο Iyad θα έπρεπε να κρύβεται και από τους ρουφιάνους συνεργάτες μέσα στα κατεχόμενα, που πληροφορούν τους ισραηλινούς για τους καταζητούμενους. Λένε ότι έβλε-

παν μόνο την γυναίκα να φεύγει απ' το σπίτι, σκεπασμένη ολόκληρη. Πιστεύουν πως και ο Sawalha έβγαίνει έτσι ντυμένος απ' το σπίτι, σαν γυναίκα, ώστε να κρύβεται.

Δεν είναι ξεκάθαρο το πως ο στρατός εντόπισε τον Sawalha. Υπάρχουν φήμες ότι η μάνα του και η αδελφή του είχαν συλληφθεί την προηγούμενη νύχτα και μαρτύρησαν την κρυψώνα του κατά την ανάκριση. Εκείνο που είναι σίγουρο είναι ότι στις 3 το μεσημέρι η γειτονιά Sibat γέμισε στρατιώτες, τανκς, και στρατιωτικές μπουλντόζες.

Ο ισραηλινός στρατός φαινόταν ότι ήξερε χοντρικά την περιοχή αλλά όχι το ακριβές σημείο που κρυβόταν ο Sawalha. Όλοι οι γείτονες λένε πως οι στρατιώτες έψαχναν για μια σπηλιά. Προσπάθησαν να ψάξουν το τσιμέντο του κεντρικού δρόμου με τρυπάνια, και ύστερα άρχισαν να προχωράνε από σπίτι σε σπίτι ανατινάζοντας με μικρές βόμβες τις εξώπορτες για να μπορούν να μπαινούν μέσα.

Συγκέντρωσαν τον κόσμο στο δρόμο. Τις γυναίκες, οι περισσότερες απ' τις οποίες φορούσαν hijab, τις ανάγκασαν να βγάλουν ακόμα και τα νυκτικά τους. Μερικές με θυμό αναφέρουν ότι οι στρατιώτες έψαχναν για εκρηκτικά στα ρούχα τους. Οι άντρες απειλήθηκαν ότι θα τους σκοτώσουν ή ότι θα γκρεμίσουν τα σπίτια τους αν δεν πουν πού είναι η σπηλιά.

Ο Abdel Hameed Mobayd, ένας 48χρονος που δουλεύει στο δήμο, ήταν από τους πρώτους που μάζεψε ο ισραηλινός στρατός. Το σπίτι του είναι απέναντι απ' το σπίτι που είχε νοίκιασε ο Sawalha, αν και απ' αυτό το τελευταίο μόνο ο επάνω όροφος ήταν ορατός απ' το δρόμο. Ο κάτω, όπου κρυβόταν ο Sawalha με τη νεαρή γυναίκα του στη σπηλιά πίσω απ' την κουζίνα, είναι στην ουσία υπόγειο.

Οι στρατιώτες τράβηξαν τον Mobayd έξω απ' το σπίτι του και συνέχισαν τον ρωτάγαν αν υπήρχε σπηλιά κάτω απ' το σπίτι του. Όταν είπε πως όχι, απειλήσαν να το κατεδαφίσουν. "Είχαν μια τεράστια μπουλντόζα μαζί τους, ήταν σαν τέρας" λέει, δείχνοντας τα βαθιά σημάδια που άφησαν οι ερπυστρίες σε έναν διπλανό κήπο όπου την είχαν παρκάρει. "Φοβήθηκα ότι θα γκρεμίσουν όλα τα σπίτια αν δεν τους έλεγα γι' αυτό που έψαχναν".

Τον έβαλαν να στέκεται στο ένα πόδι για κάμποση ώρα. Ύστερα άρχισε να μιλάει ο διοικητής. "Τον άκουσα να λέει στα εβραϊκά "ξεκινάω την επιχείρησή" και σκέφτηκα ότι θα αρχίσουν να με δέρνουν ή θα με σκοτώσουν".

Στην πραγματικότητα η επιχείρηση ξεκίνησε με το να πάρουν τον Mobayd και τον Kamil σαν ασπίδες για να αρχίσουν την έρευνα στα δύο πατώματα του σπιτιού του Sawalha. Ο Mobayd οδηγήθηκε σε μια μικρή κίτρινη πόρτα, στο μισό του ύψους, και διατάχτηκε να την ανοίξει. Ήταν κλειδαμμένη, οπότε οι στρατιώτες την ανατινάζαν με μια μικρή βόμβα.

Έριξαν μέσα μερικές χειροβομβίδες κρότου, και διέταξαν με τα όπλα τους τον Mobayd να μπει μέσα. "Είχαν κόψει το ρεύμα στην περιοχή και ήταν θεοσκότεινη μόλις μήκω μέσα. Ήμουν σίγουρος ότι θα πεθάνω. Δεν ήξερα πού έμπαينا, ούτε τί νόμιζαν ότι θα βρουν εκεί". Οι στρατιώτες μπήκαν πίσω του μετά από λίγο, και του είπαν ν' ανοίξει μια πόρτα με ένα ενδιάμεσο δωμάτιο, ενώ ένας απ' αυτούς ήταν πίσω του έχοντας το όπλο του πάνω στον ώμο του Mobayd.

"Όταν είδαν στρώματα μέσα εκεί τρελλάθηκαν και άρχισαν να ρίχνουν περισσότερες χειροβομβίδες κρότου. Ολοφάνερα θεωρούσαν ότι υπάρχουν παγίδες και με διέταξαν να πατήσω πάνω στα στρώματα και να τα γυρίσω ανάποδα, και να χτυπήσω τα πόδια μου στο πάτωμα". Εκείνη τη στιγμή ο Mobayd άκουσε τον Kamil να φωνάζει απ' τον δρόμο: "Iyad, σε παρακαλώ, βγες έξω".

Τότε μόνο, λέει ο Mobayd, κατάλαβε ποιόν έψαχναν. Τον έσπρωξαν προς ένα αυτοσχέδιο μπροστινό δωμάτιο που έβλεπε στο σοκάκι. Οι στρατιώτες άρχισαν να χτυπάνε με ένα σιδερένιο λοστό το πάτωμα, για να κάνουν τρύπα προς το υπόγειο αποκάτω.

"Έχωσαν τον Kamil μέσα και του είπαν να πάει προς την πόρτα της κουζίνας. Τότε εμφανίστηκε μια γυναίκα, η Miriam, με το κεφάλι της σκεπασμένο. Την διέταξαν να σηκώσει τα χέρια της ψηλά και να σταθεί δίπλα στον Kamil. Ύστερα της είπαν "πες στον άντρα σου να βγει αλλιώς θα τον σκοτώσουμε". Τον παρακαλούσε να βγει αρκετή ώρα. Ήταν πολύ ταραχμένη".

Σύμφωνα με την μαρτυρία του Kamil στην οργάνωση Btselem νωρίτερα οι στρατιώτες χρησιμοποίησαν μια βόμβα για να ρίξουν τον τοίχο της κουζίνας, και έπειτα τον έσπρωξαν με το ζόρι στο άνοιγμα της σπηλιάς να φωνάξει τον Sawalha. Στη συνέχεια βγήκε από τη σπηλιά η Miriam, στην οποία είπαν να φωνάξει τον άντρα της. Ο Kamil λέει: "Της είπαν επίσης να βγάλει την μαντίλα και τα ρούχα της. Άρχισε να κλαίει και να παρακαλάει δυνατοτερα: "Iyad βγες σε παρακαλώ, θα μου κάνουν κακό. Μην τους αφήσεις να με πειράξουν. Μην τους αφήσεις σε σε σκοτώσουν".

Ο Mobayd δείχνει μια τρύπα μεγέθους γροθιάς σε ένα γειτονικό σπίτι, που μετά τα γκρεμίσματα "έβλεπε" προς το άνοιγμα της σπηλιάς. Πιστεύει ότι ο ισραηλινός στρατός είχε βάλει εκεί κάποιον ελεύθερο σκοπευτή που θα πυροβολούσε τον Sawalha μόλις έβγαине.

Ο Kamil και η Miriam λέει ο Mobayd έμεναν εκεί κάμποση ώρα, και ύστερα τους πήραν και τους πήγαν σε ένα άλλο σπίτι. Λίγο μετά ακούστηκε μια εκρήξη που γέμισε σκόνη και ταίμεντο όλο τον χώρο. Άκουσε τους στρατιώτες να φωνάζουν, και να ρωτάνε αν κτύπησε κανείς, κι έτσι υποθέτει ότι η εκρήξη δεν προκλήθηκε από τους ισραηλινούς. Μάλλον ήταν μια χειροβομβίδα που ο στρατός λέει ότι την έριξε ο Sawalha.

Οι στρατιώτες τράβηξαν τότε τον Mobayd που βρισκόταν πάντα στον επάνω όροφο στο κυρίως δωμάτιο, βάζοντας μια πόρτα μπροστά του, κι έτσι τον ανάγκασαν να κάθεται εκεί καθώς οι στρατιώτες από κάτω άρχισαν να πυροβολούν συνέχεια προς την σπηλιά και να ρίχνουν μέσα χειροβομβίδες. Η μόνη κράτηση κάποια ώρα, που δεν μπορεί να υπολογίσει πόση ήταν. Αλλά τελικά κάποια στιγμή σταμάτησε.

Μετά τον κατέβασαν κάτω, και τον διέταξαν να μπει μέσα στη σπηλιά. "Με ρώτησαν αν έβλεπα τίποτα κορμιά. Όταν είπα πως ήταν θεοσκότεινη ένας φώναξε "Θα σου ρίξω στα πόδια και θα δεϊς τί ωραία που θα βλέπεις". Χέστηκα. Φόβουμν μήπως το μέρος ήταν παγιδευμένο ή μήπως ήταν μέσα κάποιος ακόμα ζωντανός, με ένα όπλο. Δεν έβλεπα τίποτα από τα χρώματα και τη σκόνη".

Ο ισραηλινός έφεραν μια μικρή λάμπα στο άνοιγμα της σπηλιάς, κι όταν βρήκε το σώμα του Sawalha τον έβαλαν να το ψάξει μήπως είναι ζωνμένο με εκρηκτικά. Του πέταξαν ύστερα μια θηλιά και τον διέταξαν να την περάσει στο πόδι του Sawalha και να τον σύρει έξω. Προσπάθησα να τον σηκώσω, να δείξω κάποιον σεβασμό. Είναι ένας *shaheed* (μάρτυρας). Αλλά συνέχεια μου φώναξαν να τον δέσω γρήγορα. Καθώς τον τραβούσαν το σώμα του γδερνόταν στις πέτρες. Σήκωσα το κεφάλι του για να το προστατέψω από το σύρσιμο".

Σύμφωνα με το νοσοκομείο της Τζενίν στο σώμα του Sawalha μετρήθηκαν 15 σφαίρες.